

Hồi 17

KHAI TRUYỀN NỘI CÔNG: PHƯƠNG CÁCH LẠ TIẾP NHẬN CÔNG PHU: CÀNG LẠ HƠN

Bình!

Động thất bỗng tối sầm lại khi tiếng động nặng nề chợt vang lên.

Biết ngay là Mã Bình và Quỷ Y Tử khi rời khỏi động thất đã phong bế lại nên Viên Kỳ Hải vẫn bình thản, không hề lo sợ.

Ngược lại Viên Kỳ Hải hoàn toàn hốt hoảng khi trông thấy Hoa trưởng lão chợt vung tay lên và chớp nhanh vào người Viên Kỳ Hải.

Trên người sang một bên, Viên Kỳ Hải bật lên tiếng kêu kinh hãi:

- Tiền bối định làm gì ?

Lão Hoa không nói một lời, cứ lẳng lẳng thi triển hết chiêu thức này đến chiêu thức khác nhằm chớp vào Viên Kỳ Hải.

Bất đắc dĩ, Viên Kỳ Hải phải dùng bộ pháp được Quỷ Y Tử gọi là Tứ Tượng Hồng Hoang Bộ để lẩn tránh những chiêu công của lão Hoa. Viên Kỳ Hải không ngớt kêu:

- Dừng tay nào, Hoa tiền bối !

Soạt ! Vù

Soạt ! Vù

Mục lực quen dần, Viên Kỳ Hải càng lúc càng lo sợ trước thần sắc kỳ lạ của lão Hoa.

Gương mặt của lão dù là câm lặng như hóa đá nhưng đôi mắt của lão vẫn để lộ ra những tia nhìn cứ như là tia hung quang vậy. Xem ra lão Hoa muốn động thủ thật sự chứ chẳng đang muốn cùng Viên Kỳ Hải đùa cợt.

Vẫn tiếp tục tránh những chiêu chớp liên hồi kỳ trợn của lão Hoa, Viên Kỳ Hải tự hỏi:

- Bảo là truyền thụ võ công sao lại như thế này ? Không có khẩu quyết cũng không có tâm pháp, cách truyền thụ như thế này quả là kỳ dị.

Vì nghĩ là như vậy, Viên Kỳ Hải thay vì ra chiêu phản công thì lại vừa giương hết mục lực để quan sát từng thế thức do lão Hoa đang thi triển.

Soạt ! Vù ...

Soạt ! Vù ...

Để trao truyền võ công mà không có kinh văn khẩu quyết, quả là một lối trao truyền nghịch thường. Chẳng trách Viên Kỳ Hải dù đã cố công để nhìn mà vẫn không tài nào hiểu được ra ngô ra khoai !.

Không những thế, do động thất không lấy gì làm rộng, mãi rồi Viên Kỳ Hải cũng khó lòng tránh chiêu.

Chẳng dặng dưng và để tự cứu mình, Viên Kỳ Hải buộc phải phản thủ hoàn công. Nhưng trước khi ra chiêu, Viên Kỳ Hải không thể không lên tiếng báo trước:

- Hoa tiền bối! Văn bối đành phải ra chiêu. Văn bối cam thất lễ. Đỡ !

Vù ...

Đến lúc đó lão Hoa mới gầm lên:

- Thì lão phu đang muốn hành động như vậy mà ! Đỡ này !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Hóa ra không phải lão Hoa đang trao truyền công phu như Viên Kỳ Hải nghĩ, trái lại lão chỉ muốn song phương cùng cùng động thủ mà thôi.

Không đoán được dụng ý của lão Hoa, Viên Kỳ Hải đành phải tận lực giao thủ !

Soạt ! Vù ...

Ào ...

Vù ... Vù ...

Ầm !

Do nội công tu vi không bằng lão Hoa, Viên Kỳ Hải sau mỗi lần chạm chưởng cùng lão Hoa phải trời chết lẩn tránh một hoặc hai chiêu kế tiếp của lão !

Soạt ! Vù ...

Ào ...

Vù ... Vù ...

Ầm !

Thời gian như ngừng trôi vì song phương vẫn cứ thế mà chi trì !

Động thất vẫn tối âm u và tiếng kình phong rú rít lẫn tiếng chạm kình cứ vang lên không ngớt.

Viên Kỳ Hải vẫn giữ nguyên đấu pháp một khi lão Hoa vẫn tiếp tục ra chiêu mà không một lời giải thích hay bình phẩm.

Hơi thở của lão Hoa trì trệ trong khi Viên Kỳ Hải nhờ vào bộ pháp nên lúc tránh chiêu đã có dịp vận lực bồi nguyên.

Soạt ! Vù ...

Ào ...

Vù ... Vù ...

Ầm ! Ầm !

Từ phía lão Hoa áp lực bỗng tăng dần lên, khiến cho Viên Kỳ Hải càng thêm khốn đốn trong việc tránh chiêu. Viên Kỳ Hải buộc phải chạm chưởng nhiều hơn vì đối phương với bộ pháp nọ xem ra lão đã quá quen thuộc.

Soạt ! Vù ...

Ào ...

Vù ... Vù ...

Ầm !

Cả hai sau một lúc lâu giao chiến, kết quả như thế nào còn chưa ngã ngũ, lão Hoa bỗng kêu lên:

- Đủ rồi ! Dừng lại ! Tiểu tử !

Viên Kỳ Hải ngơ ngác ngó chừng chừng về phía lão Hoa.

Hơi thở cứ dồn dập mãi không thôi, lão chợt hỏi:

- Người chưa thấm mệt sao, tiểu tử ?

Viên Kỳ Hải hoang mang:

- Mệt ư ? Vậy thì chưa !

Lão Hoa buông người ngồi xuống rồi bảo:

- Vậy người chờ ta một lúc đã. Tọa công xong, ta sẽ có cách quăn cho người phải thấm mệt ! Hừ ! Phi ... Phì ...

Nhìn lão Hoa thản nhiên tọa công, Viên Kỳ Hải cứ nghĩ ngợi mãi về câu nói sau cùng của lão.

- Lão muốn ta phải thấm mệt để làm gì ? Lại là một lối truyền thụ công phu khác nữa sao. Quái lạ thật !

Được một lúc, lão Hoa mở bừng hai mắt ra. Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Viên Kỳ Hải, lão ta đâm ra cũng ngơ ngác:

- Nãy giờ người vẫn đứng như thế này sao ? Người không tọa công để nghỉ ngơi sao, tiểu tử ?

Viên Kỳ Hải sực tỉnh:

- Hoa tiền bối ! Thực sự dụng ý của tiền bối là như thế nào ? Tại sao tiền bối phải nhất quyết làm cho vãn bối phải thấm mệt ?

- Người đáp lời ta trước đã. Sao người không tọa công ?

Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Tọa công hay không tọa công đối với văn bối đâu có gì khác nhau. Văn bối vẫn cảm thấy nguyên khí không có dấu hiệu suy giảm.

Lão Hoa kinh ngạc:

- Thật vậy ư ? Được ! Chúng ta tiếp tục nữa nào !

Vù ...

Viên Kỳ Hải do quyết tâm làm ra lẽ, bèn lùi dài và kêu lên:

- Khoan, nếu tiền bối không giải thích rõ nguyên nhân, văn bối quyết không giao thủ.

Lão Hoa vẫn ra chiêu:

- Người không đánh không được ! Đỡ !

Vù ...

Ầm ...

Thấy Viên Kỳ Hải dám đứng yên để đón nhận trọn vẹn một chiêu như vậy, lão Hoa giận dữ gầm lên:

- Ngốc tử ! Ta cần được giao thủ đỡ chiêu chứ nào cần người đứng im chịu đựng ? Người có làm sao không ?

Dù khí huyết trong người đang nhộn nhạo cả lên nhưng Viên Kỳ Hải vẫn khẳng khái bảo:

- Tiền bối muốn đánh thì cứ đánh. Văn bối sẽ không động thủ nếu không hiểu rõ nguyên nhân.

Biết quá rõ bản tính quật cường không ngại chết của Viên Kỳ Hải, lão Hoa xuôi xị giải thích :

- Ta chịu người đẩy, tiểu tử ! Hà, thật sự ta đang tìm một lối tắt để trong vòng một tuần trăng phải truyền thụ nội công tâm pháp bản môn cho người. Muốn được như vậy, trước hết cần phải quần người cho kỳ thoái thân. Sau đó sẽ đọc cho người nghe khẩu quyết. Ta vừa dùng chân lực của ta để giúp người thấu triệt cách vận dụng chân nguyên. Người không hợp tác với ta thì dù có là nửa năm người cũng không tài nào thức ngộ dù là ba phần.

Viên Kỳ Hải lắc đầu chán ngán lối truyền thụ võ công của lão Hoa mới nói. Viên Kỳ Hải thở ra, hỏi:

- Như tiền bối nói, kinh văn khẩu quyết của tâm pháp này khúc chiết và khó hiểu lắm sao ?

- Không những là khó hiểu, đến việc thực hành còn khó khăn gấp bội. Trước kia ta phải mất những năm năm mới tạm gọi là tiểu thành. Lão Đại thì sáu năm, lão Nhị cũng xấp xỉ. Chỉ có lão Tam thì khá hơn, nhưng cũng phải mất bốn năm ròng rã.

Viên Kỳ Hải lộ vẻ khó tin:

- Chính vì điều này, tiền bối mới nghĩ ra biện pháp như vừa rồi ư ?

Lão Hoa gật đầu:

- Ta không nghĩ ra, là do lão Đại nhờ y thuật tinh thông đã nghĩ ra. Thôi nào, người đã rõ rồi đó, bây giờ người phải hợp tác với ta mới được !

Nhưng Viên Kỳ Hải vẫn đứng yên:

- Văn bối có một ý này, tại sao tiền bối không thử đọc qua một lượt cho văn bối nghe ? Sau đó, nếu tiền bối đã tận tình giảng giải mà văn bối vẫn không hiểu. Chúng ta sẽ tiến hành theo biện pháp này ?

Lão Hoa há miệng như định phản bác lại, Viên Kỳ Hải cười nhẹ:

- Tính khí của văn bối như thế nào hẳn tiền bối đã biết rồi ! Nếu tiền bối không tán thành, tiền bối bất tất phải phí công.

Thất vọng, lão Hoa đành làm theo lời Viên Kỳ Hải.

Lão đọc khẩu quyết mà vẫn luôn trông chờ Viên Kỳ Hải vì không hiểu được phải ra dấu cho lão ngừng lại.

Nhưng sự việc lại xảy ra không như lão tưởng.

Viên Kỳ Hải ngồi yên nhắm mắt suốt thời gian lão Hoa đọc kinh văn.

Không hiểu Viên Kỳ Hải có nghe hay chỉ giả vờ đang nghe, lão Hoa bỗng dừng lại.

- Sao vậy, tiền bối ? Đã hết rồi sao ?

Lão Hoa đáp:

- Hết rồi ! Thế nào ? Người nghe mà có hiểu gì không?

Viên Kỳ Hải cau mày:

- Hết thật ư ? Vậy thì sao hiểu nổi ?

Lão Hoa cả mừng:

- Người không hiểu là được rồi. Theo ta, biện pháp kia là hữu hiệu hơn.

Viên Kỳ Hải lắc đầu quầy quậy:

- Không phải như vậy ! Điều mà văn bối không hiểu là tại sao kinh văn khẩu quyết chưa gì đã hết ? Tiền bối nhớ không lầm chứ ?

Lão Hoa kinh ngạc:

- Nói vậy là người có hiểu ?

- Vẫn còn mơ hồ lắm. Phải chi kinh văn đừng có hết tại đây thì ...

- Thì thế nào ? Để ta đọc tiếp cho người nghe.

Lão Hoa đọc tiếp thật, làm cho Viên Kỳ Hải phải nửa tin nửa ngờ.

Chờ khi lão Hoa đọc xong toàn bộ, Viên Kỳ Hải cứ ngồi im mãi không thôi. Lão Hoa cứ nhìn Viên Kỳ Hải mà phập phồng lo toan.

Lúc đó từ một góc động có người đưa thức ăn vào, lão Hoa nhận lấy và không biết là có nên kêu Viên Kỳ Hải hay không.

Cho đến lúc thức ăn đã nguội lạnh, lão vẫn chưa quyết định được điều này.

Lão hết nhìn vào thức ăn lại đổi nhìn từng động thái của Viên Kỳ Hải.

Viên Kỳ Hải vẫn không hề động đậy thân hình, làm cho lão cũng không thiết gì đến chuyện dùng bữa.

Chỉ đến lần thứ hai, có người đưa thức ăn mới vào và lấy ra phần thức ăn trước đó, lão Hoa không chịu được phải kêu lên:

- Tiểu tử, ngươi đang suy nghĩ điều gì vậy ?

Bừng tỉnh, Viên Kỳ Hải ngược mắt nhìn lão Hoa. Rồi đến lượt Viên Kỳ Hải phải kêu lên:

- Còn tiền bồi, tiền bồi đã làm sao rồi ? Sắc diện của tiền bồi kém lắm, sao vậy tiền bồi?

Lão Hoa thở phào ra nhẹ nhõm:

- Còn gì nữa mà không kém. Ngươi làm cho ta đến mệt nhoài thôi. Ngươi không đói sao? Đã có thức ăn đây này.

Vỡ lẽ, Viên Kỳ Hải phì cười:

- Chỉ vì đói mà sắc diện của tiền bồi phải như vậy sao ? Vậy mà văn bồi cứ nghĩ ...

Lão Hoa bỗng gắt:

- Ngươi nghĩ gì ? Hừ, ngươi cứ ngồi im, ta không biết là ngươi đã bị sao, vậy mà ngươi còn cười được. Ngươi có biết là ngươi ngồi bất động đã hai ngày rồi không? Còn ta, chỉ vì ngươi ta cũng phải nhịn đói và nhịn khát đủ hai ngày. Có gì đáng để cười chứ.

Viên Kỳ Hải hoang mang:

- Đã hai ngày rồi sao ? Nhanh như vậy à ? Văn bồi cứ tưởng ... cứ tưởng chỉ mới đây thôi.

- Ngươi mất cảm về thời gian thật sao ? Chà, ngươi suy nghĩ điều gì đến phải nhập tâm như vậy, ngươi thử nói cho ta nghe nào.

Viên Kỳ Hải lúng túng giải thích :

- Văn bồi đâu còn gì suy nghĩ đến kinh văn khẩu quyết do tiền bồi đọc ? Nội công tâm pháp này

...

Hiểu sai ý của Viên Kỳ Hải, lão Hoa vội hỏi:

- Nội công tâm pháp này thì sao ? Khó thấu triệt lắm phải không?

Nhưng lão Hoa không khỏi giật mình khi nghe Viên Kỳ Hải nói ngược lại:

- Không phải như tiền bối nói đâu. Văn bối mãi suy nghĩ vì cứ nghi ngờ rằng tại sao tâm pháp dễ luyện như thế này mà tiền bối và tam vị sư huynh đệ của tiền bối phải mất không ít năm để chỉ đạt mức tiểu thành ? Văn bối cứ lo, không biết sự hiểu biết của văn bối có chỗ nào không đúng không ?

Cười nửa miệng, vẻ không tin, lão Hoa hỏi:

- Người hiểu ra sao ?

Viên Kỳ Hải do muốn biết hư thực đành phải giải thích cách thông hiểu cho lão Hoa nghe.

Càng nghe lão Hoa càng bàng hoàng sửng sốt. Vì như những gì Viên Kỳ Hải đang nói thì quả nhiên Viên Kỳ Hải đã thông hiểu thấu đáo về nội công tâm pháp này thật rồi.

Không nén nổi kinh ngạc, lão Hoa liền lên tiếng ngay khi Viên Kỳ Hải ngừng lại:

- Người đã biết trước về nội công tâm pháp này ư ? Ai đã nói cho người nghe ?

Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Đây là lần đầu tiên văn bối mới được nghe, nào có ai truyền thụ nội công tâm pháp này cho văn bối bao giờ ?

- Vậy làm thế nào người hiểu đến từng chân tơ kẽ tóc như vậy ?

Viên Kỳ Hải sau một lúc suy nghĩ để tìm lời giải thích mới nói:

- Văn bối cứ theo việc mà luận việc thôi. Trong nội thể mỗi người, để nối kết ba trăm sáu mươi huyết đạo lớn nhỏ lại với nhau là những kinh mạch. Trong đó có những đại kinh mạch và những tiểu kinh mạch. Cũng như những sông lớn sông bé đều đổ ra đại dương thì những kinh mạch này phải dẫn lưu chân khí về bể chứa vô tận là Đan điền. Ngược lại, như khi thủy triều lên mọi dòng sông đều đầy ắp những nước, các kinh mạch khi được ta điều khí vận lực cũng phải ẩn tàng những chân nguyên nội thể. Nội công tâm pháp này ngoài việc giúp người ta luyện được tăng triển nội khí, còn chỉ vẽ cho ta những phương cách vận công ngắn nhất nhưng đạt hiệu quả nhanh nhất, giúp ta nhanh chóng phát kinh khí đối địch. Văn bối hiểu như thế có đúng không ?

Trong lòng động thất tuy không lấy gì làm nóng bức nhưng lão Hoa lại đang xuất hân mồ hôi khi nghe Viên Kỳ Hải giải thích thật trôi chảy.

- Hiểu thì người hiểu đúng rồi đó. Nhưng liệu người có thực hành được như người nói không ?

Viên Kỳ Hải mỉm cười tự tin:

- Tiền bối cứ thử xem.

Để chứng nghiệm một điều hoàn toàn phi lý theo nhận định của lão Hoa. Lão Hoa liền nói:

- Được, do công phu bản môn có điểm khác biệt lớn so với các loại công phu của các võ phái, pho chương mà ta sắp đọc khẩu quyết cho người nghe, chỉ có thể vận dụng được một khi người vận khí đúng với nội công tâm pháp bản môn. Ta không tin là người thực hiện được. Nghe này.

Đúng như lão Hoa vừa đề tĩnh, Viên Kỳ Hải sau khi nghe lão Hoa đọc xong khẩu quyết của pho chương nọ liền nghiệm thấy rằng, muốn vận dụng chân lực để thực hiện được pho chương đó, Viên Kỳ Hải không thể vận khí như trước đây đã từng vận khí. Chỉ có vận khí theo đúng đường lối cu/a nội công tâm pháp kia thì pho chương này mới phát ra thành kinh lực.

Nhìn Viên Kỳ Hải xoay trở một cách khó khăn để xuất lực tạo thành chương kinh, lão Hoa tủm tủm cười mãi không thôi. Đó là lúc Viên Kỳ Hải đang vận khí theo đường lối thông thường.

Hiểu ý nghĩa nụ cười tủm tủm của lão Hoa, Viên Kỳ Hải bỗng nạt khế:

- Xem đây !

Nhanh như chớp Viên Kỳ Hải vừa vận khí theo đúng tâm pháp nọ, chương kinh liền xuất hiện.

Vù ... Vù ...

Do không có đối tượng để phát kinh, Viên Kỳ Hải đành phải hướng kinh về một bên vách đá của động thất.

Ào ...

Ầm !

Kinh ngạc đến tột cùng trước cảnh tượng này, lão Hoa giẫm chân gào lên:

- Đúng rồi !

Rồi quên cả đói khát, trong cơn phấn khích, lão Hoa vội vã đọc cho Viên Kỳ Hải nghe toàn bộ kinh văn khẩu quyết của pho chương kia, gồm thất thất tứ thập cửu thức (bảy bảy bốn mươi chín chiêu).

Nghe đến đâu Viên Kỳ Hải vận lực và thực hành đến đó.

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Ánh dương quang cứ tuần tự ủa vào động thức theo những chỗ nứt rạn do chương lực của Viên Kỳ Hải chạm vào.

Và hàng tràng những tiếng chấn động cứ đập bùng bùng vào thính giác của cả hai. Khiến cho sau đó, lúc Viên Kỳ Hải không còn kinh phát nữa, lão Hoa vừa nhảy vừa reo lên vui mừng, nhưng Viên Kỳ Hải vẫn không nghe được lời nào.

Nếu như Viên Kỳ Hải nghe được có lẽ đã hiểu chủ nhân của bốn vị huynh đệ lão Hoa là ai và đã tránh được nhiều điều hiểu lầm đáng tiếc sau này.

Đó là chuyện về sau, còn bây giờ các thính giác đã trở lại với cả hai, Viên Kỳ Hải nghe lão Hoa làm nhảm hời:

- Sao không thấy lão Đại và lão Nhị chạy đến kìa ? Không lẽ những tiếng chấn kinh này không đủ lọt vào tai hai lão và làm cho hai lão phải kinh ngạc và chạy đến để xem hay sao ? Lạ thật ?

Quay người lại, lão Hoa căn dặn Viên Kỳ Hải :

- Người cứ đứng yên ở đây. Để ta gọi hai lão đến đây và cho hai lão cùng xem một sự bất ngờ lý thú.

Vút !

Mới lao chừng hơn một trượng, lão Hoa lại dừng chân và căn dặn tiếp:

- Ta sẽ quay lại ngay, người không được nôn nóng, bỏ chạy lung tung mà hư việc đó.

Vút !

Nhìn lão Hoa vì quá mừng nên tự bộc lộ những thái độ chẳng khác nào một đứa trẻ, là tâm tư chân thành nhất của lão Hoa mà đến bây giờ Viên Kỳ Hải mới hiểu, Viên Kỳ Hải cứ bồi hồi không nguôi.

Điều khiến cho Viên Kỳ Hải phải ân hận nhất đó là việc Viên Kỳ Hải còn chưa dám tiết lộ cho lão Hoa biết rằng: chính nhờ Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ mà Viên Kỳ Hải đã dễ dàng hiểu thấu đáo nội công tâm pháp nọ.

Đối với bọn lão Hoa, nội công nọ quả là khó hiểu và khó luyện. Nhưng đối với Viên Kỳ Hải, vì toàn bộ những kinh mạch liên kết các huyết đạo lại với nhau đã được hai bức họa nhân đồ nọ ghi vẽ lại rất rõ, chỉ cần dựa theo kinh văn khẩu quyết của nội công tâm pháp đó, Viên Kỳ Hải sau khi đối chiếu và so sánh sự sai biệt của cả hai phương cách vận khí, việc thực hành còn lại không tạo chút khó khăn nào cho Viên Kỳ Hải.

Chờ đã lâu, thức ăn thì Viên Kỳ Hải đã dùng, vẫn không thấy lão Hoa quay lại, Viên Kỳ Hải vì quá nôn nóng, quá bồn chồn nên không thể chờ được nữa.

Nhắm vào phương hướng lúc nãy lão Hoa đã bỏ đi, Viên Kỳ Hải phóng người lao đi.

Vút !

Hồi 18**VÌ CHỦ NHÂN TẬN TRUNG ĐẾN CHẾT
GIỮA HIỂM CẢNH VẦN TRUYỀN CÔNG PHU**

Cảnh đang diễn ra bên ngoài Thương Tâm Động quả là thương tâm tột cùng.

Viên Kỳ Hải vừa nhìn thấy dù không muốn cũng phải động sát cơ với sát khí dâng trào vùn vụt.

Tại một mảnh đất bằng có phạm vi trên ba trượng vuông, vây quanh ba lão Quỷ Y Tử, Mã Bình và lão Hoa là một bọn che kín chân diện gồm những mười tên.

Bọn này luôn thi triển những môn công phu âm độc, có cả Hắc Sát Phi Trảo, để quyết dồn ba nhân vật đối phương vào tử địa.

Và dường như ý đồ này của bọn chúng sắp trở thành hiện thực.

Vì Quỷ Y Tử với một chân trụ vững đang vũ lộng đến độ chót của ngọn trường tiên dài đến một trượng rưỡi, cốt khổng chế được tên địch nào hay tên địch nấy, không cho thâm nhập thêm nữa vào bên trong tầm của ngọn trường tiên.

Bên trong tầm của ngọn trường tiên lúc này là lão Mã Bình đang vất vả ngăn chặn ba địch nhân đã thâm nhập vào trước đó.

Và rồi ngay dưới chân của Quỷ Y Tử, tức là trung tâm của trận chiến là lão Hoa.

Khóe miệng vừa đầy máu, lão Hoa dù đang sức cùng lực kiệt nhưng vẫn hờm sẵn song chưởng. Chỉ cần một tên địch nào lách qua được Mã Bình, lão Hoa tất sẽ vung chưởng đánh bật ra.

Tựu trung, trận chiến không cân sức này được chia thành ba lớp.

Lớp ngoài cùng gồm bảy tên che kín chân diện đang bị Quỷ Y Tử dùng trường tiên ngăn cản.

Lớp ở giữa, do đã có bên tên thâm nhập nên Mã Bình phải tận lực ngăn lại, không cho địch nhân sẵn vào hòng gây nguy hại cho chủ nhân của ngọn trường tiên là Quỷ Y Tử.

Còn lớp cuối cùng là tại trung tâm, lão Hoa nào dám tọa công điều lực ? Vì nếu có địch nhân xâm nhập vào, lọt được qua lớp chắn ở giữa là Mã Bình, và nếu lão Hoa không ra tay đối kháng tên đó sẽ uy hiếp được Quỷ Y Tử và làm cho tiên pháp của Quỷ Y Tử phải rối loạn.

Lướt qua tình thế, Viên Kỳ Hải hiểu rằng bọn địch nhân ở bên ngoài chỉ cần có thêm một tên nữa vừa qua được tầm khổng chế của Quỷ Y Tử, Mã Bình do không đương cự được một lúc bốn tên, lão Hoa tất sẽ vong mạng, và dẫn theo đó là tính mạng của Quỷ Y Tử bị lâm nguy do chính tên địch nhân thứ tư đó.

Hoặc giả Mã Bình vì lơ lửng để cho một trong ba tên địch nhân lọt vào được chính giữa, tình thế sẽ là hung hiểm cho cả ba vị huynh đệ kết nghĩa của Mã Bình.

Do đó, dù đang bấn loạn đến hoang mang, Quỷ Y Tử và Mã Bình vẫn cố sức chi trì cục diện tạm gọi là cân bằng này.

Nhưng sức người có hạn, cục diện này chắc chắn sẽ không chi trì được lâu nếu như không có kỳ tích hoặc không có ai xuất hiện tiếp trợ cho ba người Mã Bình.

Hiểu được hiện trạng bất chấp là có đủ năng lực hay không, Viên Kỳ Hải bèn bất thần tung người lao đến.

Vút !

Phát hiện hành động này của Viên Kỳ Hải, Quỷ Y Tử và Mã Bình do không còn hơi sức để kêu đành trogn mắt nhìn Viên Kỳ Hải hàm nhiều ý nghĩa.

Lao đến vừa tầm, Viên Kỳ Hải vừa vung chưởng vừa gầm lên:

- Bọn ác nhân đề tiện ! Đỡ !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Quá bất ngờ, một trong bảy tên che kín chân diện ở vòng ngoài liền vung chưởng. Hắn bị đẩy bật vào bên trong, lọt qua vùng tiên ảnh của Quỷ Y Tử.

Trận chiến ngay lập tức bị biến đổi.

Do có thêm một người hiện diện ở bên trong, dù tên này không còn năng lực để tiếp trợ ba tên đồng bọn, nhưng sự hiện diện của hắn trong nhất thời làm cho Mã Bình phải rối loạn.

Nhân cơ hội này, một trong ba tên địch nhân vội vàng vượt qua Mã Bình và lao vút đến chỗ lão Hoa.

Hắn rút lên giận dữ:

- Hoa Mãn Thiên ! Nạp mạng.

Vù ...

Lão Hoa giương khoe miệng còn dính đầy máu ra để cười thành tiếng:

- Hừ !

Và lão Hoa cũng hất mạnh song chưởng ra nhằm đối chọi với chưởng kinh của địch nhân.

Tuy nhiên tên nọ đâu thiết gì việc hạ sát một nhân vật kể như đã vô dụng là lão Hoa. Hắn chỉ vờ dương đông kích tây mà thôi.

Lẳng lẳng một cách âm độc, tên nọ hướng về Quỷ Y Tử để vấy ra một chiêu Hắc Sát Phi Trảo.

Viu ...

Đó là ở bên trong, còn ở vòng ngoài ngay khi có sự xuất hiện quá bất ngờ của Viên Kỳ Hải, một tên liền quay ra lo quần thảo với Viên Kỳ Hải.

Hắn quát:

- Tiểu tử vô tri ! Là người muốn chết ! Đờ !

Víu ... Víu ...

Lần đầu tiên phải đối phó với Hắc Sát Phi Trảo do đối phương thi triển, Viên Kỳ Hải do ấn tượng trước đây nên có phần bối rối. Tung chưởng và là tung chậm nên.

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Soạt !

Ngọn Hắc Sát Phi Trảo chỉ suýt nữa chạm vào da thịt của Viên Kỳ Hải.

Nhìn ống tay áo bên hữu bị đứt rời, Viên Kỳ Hải bỗng nhớ lại cảnh tượng trước kia đã bị mất ống tay áo bên tả cũng do Hắc Sát Phi Trảo gây ra.

Bừng bừng sắc giận, Viên Kỳ Hải quên cả sợ liền chủ động lao lên:

- Bọn Bắc Cương môn hạ các người, tên nào cũng đáng chết. Tiếp chưởng này ! Đờ này ! Còn nữa này !

Vù ...

Ào ...

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Ba lần gầm là ba lần tung chưởng, pho chưởng chưa biết danh xưng đó lão Hoa mới truyền thụ liền được Viên Kỳ Hải vũ lộng đến tột cùng.

Song phương chưa phân thắng bại, Viên Kỳ Hải thoát rừng mình khi nghe những tiếng gầm thét điên loạn:

- Tất cả xông lên đi ! Lão Độc Cước đã trúng trảo rồi.

- Quỷ Y Tử ! Lần này đồ lão thoát khỏi chữ tử ! Đờ !

Còn nhiều những tiếng gầm thét, tất cả đã làm cho Viên Kỳ Hải phải đưa mắt nhìn qua cục diện.

Hiện tại, ngoài một tên đã phải thảm tử không hiểu có phải là tên lúc nãy bị Viên Kỳ Hải xô vào không ? Và không biết là do ai giết hẳn ?

- Tám tên còn lại thì đang quần công loạn dã để vây hãm Quỷ Y Tử ba người.

Không kể lão Hoa bây giờ buộc phải nhắm mắt tọa công, Quỷ Y Tử và Mã Bình đành phải đấu lưng hiệp lực chống đỡ sự vây công của tám tên đối phương.

Trước tình thế nguy kịch này, Viên Kỳ Hải nào dám ham chiến với một tên Bắc Cương môn hạ ở bên ngoài.

Sau một vài ý nghĩ, Viên Kỳ Hải bỗng ngẩng mặt rú lên:

- U.. Ú ...

Thoắt tả thoắt hữu, Viên Kỳ Hải chỉ sau vài lần thi triển bộ pháp vô danh đã tiếp cận sát vào đối phương một cách bất ngờ.

Bất kỳ xuất ý, Viên Kỳ Hải bèn vung tay, chiếu theo thủ pháp Triệt Căn Mạch mà Mã Bình đã từng thi triển trên người Viên Kỳ Hải. Do một lần ném trái, Viên Kỳ Hải đã tự nhớ lấy và thông thuộc thủ pháp tàn độc này, để giờ điểm loạn vào người đối phương.

Hự ! Phịch !

Tên nọ vừa ngã xuống, Viên Kỳ Hải vội ngoác người và lao đến giúp cho Mã Bình và Quỷ Y Tử.

Không ngờ ở phía sau lại có kẻ địch xuất hiện, một tên nữa trong bọn tám tên liền nhận phải một kinh của Viên Kỳ Hải quật vào, ngay khi Viên Kỳ Hải quát lên:

- Phường vô sỉ ! Đỡ !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Tâm ý chừng như liên thông, bảy tên còn lại trong nháy mắt liền nhảy lùi lại. Đợi khi Viên Kỳ Hải tự động tiến vào với Mã Bình và Quỷ Y Tử, bọn chúng lại vận lực công tiếp, hình thành thế vây công như cũ.

Dù ít dù nhiều Mã Bình và Quỷ Y Tử cũng nhờ đó mà có dịp đổi hơi. Và khi bọn Bắc Cương môn hạ tiếp tục vây công, Quỷ Y Tử bỗng gầm lên:

- Lão Nhị ! Hãy tiếp ta một tay nào !

Vù ...

Ào ...

Tâm ý của Mã Bình và Quỷ Y Tử cũng liên thông với nhau không kém gì bọn kia. Ngay khi nghe Quỷ Y Tử gầm như thế, Mã Bình lập tức áng hữu chưởng vào Linh đài huyệt của Quỷ Y Tử.

Với nội lực chột tăng lên gấp đôi, Quỷ Y Tử vùng thét lên:

- Lui nào ! Lui lại nào !

Vù ...

Vù ...

Bốn tên phía trước, ba tên phía sau, cả hai nhóm đến phải lùi lại khi bị Quỷ Y Tử lần lượt hướng vào từng nhóm để quật vào mỗi nhóm một chưởng có uy lực bỗng tăng trưởng.

Ầm !

Ầm !

Không hề chậm trễ, Quỷ Y Tử vừa xóc bàn tay liền nhận được phần cuối của ngọn trường tiên do Mã Bình khom người nhặt lại và trao cho.

Viu ... Viu ...

Trước lúc bọn kia hợp lực định xông vào, những chiêu thức do Quỷ Y Tử vũ lộng trường tiên mà bỗng hóa ra bức rào chắn để ngăn chặn bọn chúng từ xa.

Tình thế liền diễn ra như cũ, chỉ có khác là bọn kia do chỉ còn bảy tên nên chưa có cách nào xông qua lớp rào chắn Quỷ Y Tử.

Nhờ đó Mã Bình mới có dịp ngồi nghỉ.

Nhân cơ hội này, Mã Bình khẽ lên tiếng hỏi Viên Kỳ Hải:

- Theo lão Hoa nói, người đã thấu đáo nội công tâm pháp bản môn và đã luyện xong pho chương do lão Hoa truyền thụ ?

Viên Kỳ Hải chau mày nhìn vào lão Hoa vẫn đang tọa công và đáp:

- Đúng vậy !

Mã Bình liền gật đầu:

- Trong tình thế này, không biết ta có dịp để giải thích cho người nghe không nữa. Người hãy chú tâm nghe ta nói đây.

Viên Kỳ Hải đang chờ nghe Mã Bình lên tiếng, hoặc căn dặn hoặc thổ lộ những điều bí mật, tại lại nghe Quỷ Y Tử thảng thốt kêu lên:

- Lão Nhị cẩn trọng.

Đưa mắt nhìn ra, Viên Kỳ Hải hiểu tại sao Quỷ Y Tử phải kêu như vậy.

Do bọn ác nhân không hiểu sao đã giải phá được thủ pháp Triệt Căn Mạch nên tên vừa rồi bị Viên Kỳ Hải hạ thủ bây giờ đang cùng hiệp lực với đồng bọn. Đồng thời, tên mới bị trúng chưởng cũng gắng gượng liên tay với tám tên kia làm cho áp lực của bọn chúng phải tăng lên.

Vòng tiên ảnh của Quỷ Y Tử vì không sao ngăn được địch nhân có những chín tên nên đang có hai tên vượt qua, buộc Quỷ Y Tử phải lên tiếng cảnh động.

Thấy thế Mã Bình liền lao ra ngăn chặn hai tên nọ lại. Trước khi đó, Mã Bình bỗng kêu lên dặn Viên Kỳ Hải:

- Viên Kỳ Hải! Phần của ngươi là bảo vệ cho lão Hoa và lão Đại. Rồi lão Hoa sẽ thay ta giải thích tất cả cho ngươi hiểu ! Nhớ đấy !

Trong thời gian chờ đợi, vì không biết phải làm gì, Viên Kỳ Hải đành đưa mắt dõi nhìn những chiêu thức đầy biến hóa của Quỷ Y Tử.

Nhận ra điều này, Quỷ Y Tử không hiểu đã suy nghĩ như thế nào chợt lên tiếng:

- Ngươi đang nhìn chiêu thức của ta đấy à ? Nghe đây tiểu tử. Do ta vì thành một phế nhân nên đã dùng trường thiên thay cho trường kiếm. Đây là thứ kiếm pháp thoát thai mà thành, người có nhìn thì nhìn nhưng đừng quá chú trọng hình thức và rập khuôn như ta. Hãy nghe đây ! Khẩu quyết của Tứ Tượng Kiếm Pháp này là ...

Không bỏ lỡ cơ hội dù đang cùng địch nhân giao chiến và là giao chiến thập tử nhất sinh, Quỷ Y Tử vẫn nghĩ cách truyền thụ Tứ Tượng Kiếm Pháp cho Viên Kỳ Hải.

Vốn đã thỏa thuận với nhau, Viên Kỳ Hải phải tiếp thụ chân truyền của bọn Mã Bình, và bây giờ Quỷ Y Tử đang lẩm nhẩm đọc khẩu quyết, Viên Kỳ Hải không thể không lắng nghe.

Mãi nghe đến quên cả thực tại, Viên Kỳ Hải đột nhiên cảm thấy lạnh người khi nghe có bàn tay của ai đó chạm vào thân.

Chưa kịp quay lại xem xét, một thanh âm bỗng ri ri bên tai lọt vào tai Viên Kỳ Hải:

- Tiểu tử ! Là ta đây, ngươi chớ nên hốt hoảng. Hãy nghe ta căn dặn đây.

Biết là âm thanh của lão Hoa, Viên Kỳ Hải chợt nhớ lời nói vừa rồi của Mã Bình bèn ngồi im chờ nghe những điều lão Hoa sắp thổ lộ.

Âm thanh của lão Hoa tiếp tục vang vào tai Viên Kỳ Hải:

- Tình thế này nếu bọn ta muốn bảo toàn được tính mạng, chắc chỉ còn nhờ vào ngươi mà thôi.

Không ngờ lại nghe lão Hoa nói những lời này, Viên Kỳ Hải mấp má môi như muốn bảo lão hãy căn dặn những điều cần thiết.

Đoán được những gì Viên Kỳ Hải sắp nói, lão Hoa chợt gằn lên:

- Chuyện sống chết là chuyện quan trọng, ngươi lo gì chứ ? Nghe này, ta biết lão Đại sẽ không chi trì được bao lâu nữa, vì lão Đại đã phải dùng đến Thúc Nguyên Bảo Mệnh đơn rồi. Ngươi phải giúp bọn ta và nhất là phải bảo trì sinh mạng của lão Đại. Ngươi có tán thành không?

Viên Kỳ Hải vừa gật đầu liền nghe lão Hoa bảo:

- Bây giờ ngươi mau mau vận khí theo tâm pháp nội công ta đã truyền thụ. Khi nào nghe ta hô lên, ngươi dồn toàn bộ chân lực và phát chưởng, nhớ chưa ?

Viên Kỳ Hải lại gật đầu và một luồng nhiệt khí bỗng xộc vào người Viên Kỳ Hải qua Linh đài huyệt.

Nhớ lại lần hợp lực lúc mới rồi của Quỷ Y Tử và Mã Bình, đã bức lui được địch nhân, Viên Kỳ Hải định bụng là lão Hoa đang muốn hành động y như vậy nên cứ yên tâm vận khí theo tâm pháp nội công nọ.

Chờ mãi vẫn không nghe tiếng hô hoán của lão Hoa, ngược lại Viên Kỳ Hải cảm nhận rằng luồng nhiệt khí nọ trút mãi không thôi vào bản thân.

Viên Kỳ Hải càng lúc càng nghi ngờ về hành động của lão Hoa, nhất là khi Viên Kỳ Hải cảm thấy luồng nhiệt khí của lão Hoa cứ tuôn chảy ào ào vào thẳng đan điền.

Viên Kỳ Hải ngờ vực thầm nghĩ:

- Lúc này Mã tiền bối chỉ áp tay vào là Quỷ Y Tử tiền bối đã phát chưởng, tại sao bây giờ Hoa tiền bối lại làm khác đi ? Nếu là hợp lực thì đâu cần phải lâu như vậy ? Trừ phi ... Trừ phi Hoa tiền bối muốn ban tặng cho ta toàn bộ chân nguyên nội lực mới có thái độ này.

Dù đang ngờ vực như vậy, nhưng Viên Kỳ Hải nào dám lơ là việc vận công như lão Hoa đã dặn? Để khi nào lão Hoa hô hoán Viên Kỳ Hải mới kịp thời phát chưởng như lão Hoa mong muốn.

Thời gian chờ lão Hoa hô hoán dài tưởng chừng như vô tận.

Viên Kỳ Hải chợt cảm nhận rung động toàn thân khi luồng nhiệt khí kia đang tuôn chảy như suối nguồn đột nhiên ngừng hẳn lại.

“Thoát lực? Tại sao?”

Hai chữ vừa trỗi dậy trong tâm trí, Viên Kỳ Hải cũng đồng thời quay người lại.

Viên Kỳ Hải bật kêu lên kinh hoàng:

- Hoa tiền bối!

Tiếng kêu của Viên Kỳ Hải ngay lập tức làm cho Quỷ Y Tử và Mã Bình thoát nhìn đã hiểu ngay cơ sự.

Mã Bình vụt kêu lên:

- Hoa lão tử !

Bùng ! Hự !

Bùng ! Hự !

Như người vừa nhận được nguồn tiếp trợ dồi dào, Mã Bình vận hai chưởng tận lực bình sinh liên hất bay hai tên che kín chân diện ra khỏi tầm tiên ảnh của Quỷ Y Tử.

Còn lão Quỷ Y Tử vùng cười lên hết sức quái dị :

- Ha ... Ha ... Ha ...

Cũng như Mã Bình, tiên pháp của Quỷ Y Tử bỗng tăng uy lực đến bội phần.

Viu ... Viu ...

Mã Bình sau khi loại bỏ hai kẻ địch liền lao đến chụp vào uyển mạch của lão Hoa.

Như chỉ chờ có thế, lão Hoa bỗng thốt lên mấy tiếng sau cùng:

- Vì chủ nhân đệ phải đi trước ... thôi ...!

Buông uyển mạch tay của lão Hoa ra, Mã Bình đứng ào dậy với sắc mặt như đang được lớp băng dày che phủ.

Mã Bình nhìn chăm chăm vào mấy tên che kín chân diện còn lại bằng cái nhìn như muốn phanh thây xé thịt bọn chúng.

Nhưng sau một lúc nhìn như thế, Mã Bình chợt kinh tâm động phách trước uy lực đầy bất ngờ của tiên pháp do lão Đại Quỷ Y Tử thi triển.

Viên Kỳ Hải cũng cảm thấy lạ nên cùng nhìn vào Quỷ Y Tử như Mã Bình đang nhìn.

Sắc diện của Quỷ Y Tử vốn xấu xí bây giờ lại càng khó coi hơn. Thần quang lấp lánh như hai ánh sao. Quỷ Y Tử không ngớt cười khi khai triển tiên pháp đến tột độ.

- Ha ... Ha ... Ha ...

Viu ... Viu ...

Quỷ Y Tử chỉ ngưng cười khi nghe Mã Bình gào lên:

- Đại ca !

Tiếng cười ma quái của Quỷ Y Tử vụt đổi thành tiếng nấc nghẹn. Vẫn giữ nguyên tiên pháp, Quỷ Y Tử cất giọng khàn khàn căn dặn Mã Bình:

- Lão Nhị ! Ta không xong rồi. Lão Nhị phải thay ta thành toàn cho tiểu tử ! Hãy lấy việc ủy thác của chủ nhân làm trọng đừng có quá thương tâm. Hãy báo thù cho ta. Ha ... Ha ... Ha ...

Viu ... viu ...

Chát ! Chát ! Chát !

Hự ! Hự ! Hự !

Tay chân như rụng rời, Mã Bình buông người té ngồi xuống. Cho đến lúc đó ngọn trường tiên của Quỷ Y Tử sau ba tiếng chấn động đã đưa ba tên ác ma về châu diêm vương.

Thoạt nhớ lại những gì lão Hoa có nói: "... là do Thúc Nguyên Bảo Mệnh đơn nên Quỷ Y Tử tiên bối phải biến đổi như thế sao ?"

Và Viên Kỳ Hải định chớp động thân hình khi nhìn thấy bốn tên còn lại nhân lúc tiên pháp của Quỷ Y Tử thoáng ngừng lại cùng nhảy xổ vào.

Tuy nhiên, Mã Bình bỗng đưa tay giữa Viên Kỳ Hải lại. Mã Bình còn rít lên khe khẽ nhưng giọng nói thật bi thương:

- Đừng, tiểu tử. Người hãy nhìn cho kỹ tuyệt chiêu chuối cùng của lão Đại kia.

Đúng lúc đó bốn tên lao vào gần bên, Quỷ Y Tử gầm lên thật to :

- Nhất Kiếm Trảm Quần Ma ! C ... H... Ế ... T ...!

Với mục lực giương ra đến tột độ, Viên Kỳ Hải bỗng nhìn thấy Quỷ Y Tử chuyển đổi đầu trường tiên. Lấy phần ngọn làm phần gốc và ngược lại, Quỷ Y Tử sử dụng phần cán của ngọn trường tiên, chỉ còn dài đúng ba thước bằng một thanh trường kiếm bình thường, để thi triển tuyệt chiêu cuối cùng là Nhất Kiếm Trảm Quần Ma !

Veo ... Veo ...

Oa ! Oa ! Oa ! Oa !

Phịch ! Phịch ! Phịch ! Phịch !

Uy lực của tuyệt chiêu cuối cùng này quả là vô tiền khoáng hậu. Đầu của bốn tên kia trong chớp mắt đã bị cán roi trường tiên quật trúng não bộ và vỡ ra.

Ngay khi bốn tên đó phải ngã vật ra về bốn phía. Viên Kỳ Hải thất thần nhìn thấy Quỷ Y Tử cũng buông trường tiên và khụy người ngã xuống.

Phịch!

Thế là hết ! Trận quyết chiến đẫm máu bỗng dừng lại. Sự hoang vu tĩnh mịch xuống Thương Tâm Động cũng trở về như nó vốn vậy.

Đó đây là mười hai thi thể nằm bất động với hai người tuy còn sống hằn hoi nhưng cũng bất động như hóa đá.

Nếu Viên Kỳ Hải phải bất động trước một cảnh tượng thảm tuyệt nhân hoàn thì lão Nhị Mã Bình vì quá thương tâm cho cái chết thảm của hai vị đệ huynh cũng phải chết lặng.

Một lý do khác nữa buộc Viên Kỳ Hải phải bất động. Đó là Viên Kỳ Hải đang băn khoăn tự hỏi nhiều điều:

- Nếu như Quỷ Y Tử tiên bối không dùng trường tiên mà dùng kiếm, và Quỷ Y Tử tiên bối thi triển tuyệt chiêu kia vào lúc đầu, tình thế sẽ ra sao ? Mọi người có phải có một kết cục khác, tốt đẹp hơn không? Còn nữa, chủ nhân của họ là ai mà họ phải tận tụy đến vậy, không kể gì chết ? Thật sự bọn họ là chánh phái hay là tà môn ... ?

Hồi 19

**SAU THẢM TRẠNG THANH LONG XUẤT HIỆN
HẾT THANH LONG ĐẾN CÁI BANG**

Với tâm trạng đang mang nhiều nghi vấn như vậy, Viên Kỳ Hải chợt nhích động thân hình định lên tiếng nói với lão Mã Bình.

Mã Bình đang chết lặng bỗng găm lên:

- Ai ?

Vút !

Viên Kỳ Hải giật mình đánh thót. Đưa mắt nhìn theo bóng ảnh của Mã Bình, Viên Kỳ Hải chợt bàng hoàng ngơ ngác trước sự xuất hiện cùng một lúc của mười nhân vật nữa.

Mười nhân vật này tuy không hề che kín chân diện như bọn Bắc Cương môn hạ, nhưng sự xuất hiện không đúng lúc của bọn họ như khích nộ lão Mã Bình.

Vừa lao đến bọn người này, Mã Bình chợt quát lên:

- Bọn người đến đây là tìm cái chết ! Đỡ !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Trước lối ra chiêu quá nặng nề của Mã Bình, bọn người vừa xuất hiện hoảng loạn nhảy lùi và kêu ầm lên:

- Mã trưởng lão ! Là bọn ta đây ! Hãy dừng lại nào, Mã trưởng lão!

Nổi bật hơn hết là tiếng quát nạt của một nhân vật có nhân dạng quen thuộc với Viên Kỳ Hải.

- Dừng lại ! Bồn Bảo chủ đây mà Mã lão huynh. Là Thanh Long bảo chứ không phải bọn ác ma Bắc Cương ? Dừng lại nào !

Nhưng Mã Bình vốn đang thương tâm trước cái chết của nghĩa huynh nghĩa đệ, lão không những không đình thủ, trái lại còn tận lực ra chiêu như muốn trút hận. Mã Bình còn làm vang động cả một góc trời khi cứ quát lên:

- Thanh Long bảo thì sao ? Bởi vì ai tìm đến nơi này cũng chỉ vì họa đồ Thạch Phong Thành, dẫu có chết cũng đáng ! Đỡ !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Như được dịp tốt để phát ra cho bằng hết những u uất, Mã Bình dù đơn thân độc lực nhưng vẫn ngang nhiên tả xung hữu đột đánh loạn xạ vào bọn Thanh Long bảo những mười người.

Đến lúc đó, Viên Kỳ Hải đã nhìn ra nhân vật quen mặt kia.

- Là Bảo chủ Thanh Long bảo Tư Không Bách ? Sao lão lại đến đây ? Trước kia ta nghe Giáp Sĩ Hộ Sảnh của Tiêu minh chủ bảo là Thanh Long bảo đang gặp nạn, hay lão vì không nơi lưu ngụ nên lần mò đến đây ? Hoặc giả lão đã vì Thạch Phong Thành họa đồ nên định đến đây giở trò chiếm đoạt.

Đang khi Viên Kỳ Hải suy nghĩ, bọn người Thanh Long bảo sau khi bị Mã Bình phát tác làm cho hai tên phải trúng thương, số còn lại liền lập tức vây công Mã Bình.

Nhìn vào tình cảnh này, Tư Không Bách và ba tên khác đứng ngoài quan chiến còn Ngũ Hồ thì lập trận bao vây Mã Bình. Viên Kỳ Hải thoáng phần nộ.

Nhưng Viên Kỳ Hải chưa kịp phản ứng, lão Tư Không Bách bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Mã Bình! Công phu này của lão đã có từ lúc nào ? Trước kia bốn Bảo chủ không thể nào ngờ được rằng một trưởng lão của Cái Bang như lão lại có công phu thâm hậu đến vậy. Là lão đã cố tình che giấu thân phận phải không?

Nghe được những lời này, Viên Kỳ Hải dù không nghe lão Mã Bình lên tiếng nhân cũng phần nào tin vào nhận định của Tư Không Bách vừa nói.

Tuy nhiên, lời nói đầy ngờ vực của Tư Không Bách cũng khiến cho Viên Kỳ Hải tức bực.

Viên Kỳ Hải chớp động thân hình và lao đến chỗ Bảo chủ Thanh Long bảo:

- Tư Không Bảo chủ ! Nếu Bảo chủ không mau chóng triệt thoái môn hạ, Bảo chủ đừng trách tại hạ sao thất lễ.

Có lẽ đã nhận ra Viên Kỳ Hải ngay khi xuất hiện, Tư Không Bách bỗng cười to:

- Ha ... Ha ... Ha ! Bốn Bảo chủ còn chưa hỏi đến người, người cần gì phải vội. Ngoan ngoãn nào tiểu tử, mau giao Thạch Phong Thành Chi Thước cho ta nào !

Vù ...

Vừa dứt lời Tư Không Bách liền nhảy xô đến, định chụp giữ Viên Kỳ Hải.

Đảo người tránh chiêu một cách nhẹ nhàng, Viên Kỳ Hải quắc mắt nhìn lão:

- Hừ ! Hóa ra việc Bảo chủ tìm đến đây là có sẵn tà ý ? Được, tại hạ có ra tay cũng không phải áy náy. Tiếp chiêu !

Vù ... Vù ...

Vốn đã biết một Viên Kỳ Hải không hề biết võ công, ngoài một bộ pháp để hộ thân, Viên Kỳ Hải chỉ là một con cừu non không hơn không kém. Vậy mà bây giờ, thần thái của Viên Kỳ Hải không những đã đỉnh đạc mà công phu thực lực cũng khác xa với lúc trước như trời và vực.

Tư Không Bách do bất ngờ đành phải hoành bộ nhảy tránh. Lão cất tiếng kêu lên:

- Úy ! Thân thủ của tiểu tử quá lợi hại !

Cười thầm, Viên Kỳ Hải khoa chân tiến lên:

- Bảo chủ sẽ còn kinh ngạc nhiều hơn ! Đờ !

Vù ...

Không ngờ Viên Kỳ Hải lại nhanh đến như vậy, Bảo chủ Thanh Long bảo giận dữ:

- Hừ ! Bồn Bảo chủ lại sợ người sao ? Xem này !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Kết quả của lần chạm chưởng này làm cho Bảo chủ Thanh Long bảo rúng động. Vì người bị chấn lùi là lão chứ không phải Viên Kỳ Hải.

Để gỡ lại thể diện, Tư Không Bách bắt đầu dùng đến tuyệt học thành danh và đánh ra liên hoàn những năm chưởng. Lão còn quát:

- Không ngờ tiểu tử ngươi lại có chút thực học ! Hãy tiếp thử vài chiêu tuyệt kỹ của bồn Bảo chủ xem nào !

Vù ...

Vù..

Nhớ lại lần trước, Bảo chủ Thanh Long bảo đã từng thi triển công phu này một lần, Viên Kỳ Hải phấn khởi hùng tâm cũng quát theo:

- Được, tại hạ đang muốn biết Cuồng Long Liên Hoàn Chưởng của Bảo chủ lợi hại như thế nào đây. Xem này !

Ào ...

Ào ...

Bảo chủ Thanh Long bảo nếu như nhanh tay mà thi triển được năm chiêu liên hoàn thì Viên Kỳ Hải cũng nhờ vào Tứ Tượng Hồng Hoang Bộ và pho chưởng do lão Hoa truyền thụ cũng lẹ tay đón đỡ.

Âm kinh liên vang lên.

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Bảo chủ Thanh Long bảo càng thêm nao núng trước một sự thật ngoài trí tưởng. Viên Kỳ Hải không những đã kịp đón đỡ Cuồng Long Liên Hoàn Chưởng của lão mà còn thừa năng lực để đẩy lão lùi về phía sau.

Chưa hết, Tư Không Bách còn phải bồn loạn tâm can khi từ phía bên kia có tiếng kêu thất thanh của bọn Ngũ Hồ vọng lại:

- A ... ! Vô vi tuyệt học !

- Hự !

- Hự !

Quay người thật lẹ, Bảo chủ Thanh Long bảo hoàng vía hô lên:

- Lui mau !

Vút !

Bọn Thanh Long bảo đến đã nhanh mà khi lui đi còn nhanh hơn nhiều, tuy nhiên Mã Bình thì vẫn còn uất ức nên đầu dễ gì buông tha cho bọn chúng.

Mã Bình lao người chạy đuổi theo nhanh như tia chớp giạt.

Viên Kỳ Hải ngơ ngác nhìn lại hiện trường. Số xác chết bây giờ bỗng tăng lên ba cái và là thi thể của bọn Thanh Long bảo môn hạ.

Tiếp đó, Viên Kỳ Hải còn ngơ ngác đến bàng hoàng hơn khi từ phía Mã Bình đang truy đuổi bỗng vang vọng vào những tiếng gào thảm khốc:

- A ... a..

- A ... a..

Không ngờ Mã Bình lại là một nhân vật hiếu sát đến thế, những tiếng gào nộ chắc chắn là do lão đã đuổi tận giết tuyệt mà ra. Viên Kỳ Hải bồn chồn định đuổi theo và ngăn lão lại.

Đúng lúc đó.

Vút !

Nhìn Mã Bình tuy đã quay lại nhưng sắc mặt vẫn hầm hầm giận dữ, Viên Kỳ Hải hỏi vội:

- Tiền bối đã tận diệt bọn ...

Viên Kỳ Hải chưa hỏi dứt lời đã bị tiếng nạt của lão Mã Bình ngăn lại:

- Vẫn còn một tên trốn thoát ! Hừ, người giỏi thật đấy Tư Không Bách. Ta sẽ giảng thiên la địa võng để xem người còn trốn được hay không?

Càng nghe Viên Kỳ Hải càng bàng hoàng:

- Tiền bối giết bao nhiêu người như thế vẫn chưa hả giận sao ? Sao phải truy sát lão Tư Không Bách như vậy ?

Mã Bình quát ầm lên:

- Câm ! Người không biết thì đừng nói.

Chưa bao giờ Viên Kỳ Hải gặp phải thái độ kỳ quặc của Mã Bình như bây giờ. Há miệng định phát tác lại, nhưng Viên Kỳ Hải đành phải thay đổi ý định khi nhìn vào những hành động kể đó của lão.

Sau một lúc mò tìm trong người Quỷ Y Tử, Mã Bình một tay cầm một quyển sách mỏng, tay còn lại thì giữ một lọ thuốc nhỏ. Cả hai vật này do Mã Bình lấy từ người Quỷ Y Tử ra.

Rắc chỗ thuốc trong lọ vào những thi thể Bắc Cương môn hạ và Thanh Long bảo xong, Mã Bình lẳng lặng tự đào hai mộ huyết.

Tuy có phần kinh hoàng trước sự tan biến dần dần của những thi thể kia, lý do ở chỗ thuốc được lão Mã Bình rắc vào, nhưng Viên Kỳ Hải cũng phải làm tỉnh để bước tới và giúp lão đào huyết.

An táng xong cho lão Hoa và lão Đại, Mã Bình vẫn lặng lẽ dùng tay khóa lấp mọi dấu vết của cả hai ngôi mộ vừa mới ôm ấp hai thi hài của Quỷ Y Tử và lão Hoa.

Không nén được sự kinh ngạc, Viên Kỳ Hải buột miệng nói:

- Sao tiền bối phải xóa hết dấu vết. Đáng lý chúng ta phải lập mộ chi cho ...

Lần thứ hai, Mã Bình lại nạt ngang:

- Người không nói không được sao ? Ta hành động như thế nào là do chủ ý của ta, người không việc gì phải bận tâm.

Suýt nữa Viên Kỳ Hải đã để cho sự bức tức trào ra trước thái độ quá kỳ quặc của Mã Bình. Nhưng lần thứ hai, Viên Kỳ Hải đã kịp dừng lại, vì Viên Kỳ Hải nghĩ rằng do Mã Bình cùng một lúc bị hai cái chết của huynh đệ đả kích, lão bất bình thường là phải.

Do đó, lúc lão lạnh giọng kêu lên:

- Đi thôi !

Viên Kỳ Hải tịnh không một lời hỏi han, sợ lão lại nổi cáu.

Hướng về vị trí có hai ngôi mộ của Quỷ Y Tử và lão Hoa, Viên Kỳ Hải chân thành vái lạy.

Hành vi này của Viên Kỳ Hải cũng không làm cho Mã Bình thay đổi thái độ, cho dù trong lòng lão có phần nguôi ngoai.

Kinh nghi, Viên Kỳ Hải bỗng nghĩ đến những nghi vấn trùng trùng trước đó đối với huynh đệ Mã Bình.

Viên Kỳ Hải tự hỏi:

- Mục đích thật sự của Mã tiền bối khi cố sức giúp ta đi vào Thạch Phong Thành là gì ? Vị chủ nhân của Mã tiền bối không lẽ cũng đã thất tung trong đó và Mã tiền bối giúp ta là chỉ muốn tìm vị chủ nhân ? Sao Mã tiền bối không tự vào Thạch Phong Thành ? Chết, bọn người Mã tiền bối còn không quản ngại vậy thì vì nguyên nhân gì bọn họ lại không dám vào Thạch Phong Thành ?

Viên Kỳ Hải bỗng buột miệng hỏi đang lúc cả hai cùng thi triển khinh thân pháp lao đi:

- Mã tiền bối ! Chủ nhân của tiền bối vốn dĩ là nhân vật nào ?

Mã Bình cau mày gắt như trước:

- Người hỏi để làm gì ? Hừ, giữa bọn ta và người do có sự trao đổi nên đã có sự thỏa thuận.

Người không việc gì phải bận tâm đến những việc không phải của người.

Vẫn chưa thôi, Viên Kỳ Hải lại hỏi:

- Như lão Tư Không Bách có nói có phải tiền bối và Hoa tiền bối nguyên thủy không phải là người của Cái Bang ?

Thật sự giận dữ, Mã Bình quát âm lên:

- Phải hay không phải điều này có liên quan gì đến người ? Người ...

Một âm thanh bỗng vang lên, ngắt ngang lời quát nạt của Mã Bình:

- Nếu việc đó không có liên quan đến tiểu tử thì lại có liên quan đến bốn tọa.

Vút !

Vút ! Vút! Vút!

Lần lượt có bốn bóng người chợt hiện thân ngay khi âm thanh nổ phát ra.

Nhìn ra bốn nhân vật nọ, Mã Bình tỏ vẻ lúng túng:

- Vu bang chủ ! Mã Bình xin tham kiến bang chủ.

Bốn nhân vật vừa xuất hiện đều có dáng vẻ bên ngoài tương tự nhau. Cũng y phục rách rưới với nhiều miếng vải vụn đủ màu vá vào, cũng có nhiều chiếc túi vải đeo ở quanh thân, nhân vật đeo chín túi chính là bang chủ Cái Bang. Vu bang chủ nhìn vào Mã Bình mà không hề chớp mắt:

- Mã Bình ! Bốn tọa đang muốn nghe giải thích đây. Rốt cuộc Mã huynh đệ phải hay không phải là người Cái Bang ?

Mã Bình chưa kịp đáp, một trong ba nhân vật Cái Bang còn lại, tất cả đều đeo tám túi như Mã Bình đều thuộc hàng trưởng lão của Cái Bang bỗng nói xen vào với vẻ giận dữ :

- Không cần Mã Bình người giải thích, bọn ta đã rõ người chỉ gia nhập bản bang để có chỗ ẩn thân mà thôi. Hừ ! Gần ba mươi huynh đệ của bản bang đã vì người phải thiệt mạng ở Lâm Sơn tự. Nợ máu phải trả bằng máu, hôm nay nếu bọn ta không giết được người, những huynh đệ đã uống tử làm sao được ngậm cười nơi chính suối ?

Mã Bình cứ luôn rung động khi được nghe những lời này. Đến khi nhân vật nọ dứt lời, Mã Bình bỗng cười lên sảng sặc:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Chư vị đã biết rồi Mã Bình này không cần phải giấu nữa. Không sai ! Mã Bình ta chỉ nương tựa vào Cái Bang mà thôi. Ai vì chủ nấy, Mã Bình ta không làm điều sai trái đáng phải hổ thẹn.

Nhân vật Cái Bang vừa lên tiếng liền động nộ:

- Người còn nói là không làm điều gì sai ư ? Vậy ta hỏi người, cái chết của bao huynh đệ ở Lâm Sơn tự là vì ai nào ? Đâu phải là vì bốn bang ?

Mã Bình một khi đã thổ lộ tâm tư mà lão đã cố tình che giấu bao nhiêu năm dài chột long mắt lên và hiên ngang uy vũ đáp lại:

- Chúng đệ tử của quý Bang không phải chết vì Cái Bang thì vì điều gì đây ? Là những ai đã giết hại bọn họ. Hừ ! Chính là môn hạ của Cái Bang Lão Tổ. Đã từ lâu Bắc Cương môn hạ là kẻ thù của võ lâm Trung Nguyên, tôn chỉ của Cái Bang và cũng là tôn chỉ của đồng đạo giang hồ ở Trung Nguyên là tiêu diệt bọn Bắc Cương tà đạo. Mã Bình ta điều động bọn họ để đối phó với Bắc Cương môn hạ thì có gì là sai ?

Nhân vật Cái Bang nọ bèn quát lớn:

- Người không được ngoa ngôn xảo ngữ !

- Ta đã ngoa ngôn và xảo ngữ như thế nào ? Tôn trưởng lão hãy giải thích rõ xem.

Nhân vật nọ là Tông trưởng lão vừa há mồm định nói thì Vu bang chủ đưa tay ngăn lại.

Bằng một giọng nói có phần ôn tồn hơn, Vu bang chủ thản nhiên vạch tội:

- Để bốn tọa nói. Thứ nhất, Mã huynh đệ đã xem thường sinh mạng của chúng đệ tử. Dùng vài mươi người để chống lại bọn cao thủ Bắc Cương rõ ràng là hành vi lấy trứng chọi đá. Mã huynh đệ nếu có sai là sai ở điểm này.

Ngừng lời để lấy hơi, Vu bang chủ lại nói:

- Thứ hai, dù Mã Bình người có vì chủ nhân để phải dùng Cái Bang làm nơi ẩn thân đi nữa, hành động này đã phạm vào đại kỵ của giang hồ, vì phạm vào quy điểm của bản bang. Mã Bình người nghĩ sao nếu bốn tọa gọi đó là hành vi khi sư bội tổ ?

Không còn gì để nói, Mã Bình đành dùng tiếng cười để khóa lắp:

- Ha ... Ha ... Ha

Tôn trưởng lão không dẫn được cơn thịnh nộ lùi đình:

- Câm ! Người còn cười nữa, bọn ta sẽ không khách khí với người đâu. Khôn hồn người hãy bó tay chịu trói, đỡ cho bọn ta khỏi phải phí sức.

Hai mắt lấp lánh thần quang, Mã Bình nhìn quanh một lượt rồi nói oang oang:

- Lòng dạ của Mã Bình này như thế nào trời và đất cũng biết. Bốn chữ khi sư bội tổ mỗ không dám đảm đương. Còn cái chết của chúng huynh đệ, nếu bang chủ khẳng khẳng cho là lỗi của mỗ, sau này mỗ xin lấy cái chết để tạ tội. Còn bây giờ, mỗ vì có chuyện khẩn không thể hầu chuyện được lâu. Cáo từ !

Vút ! Vút ! Vút!

Đoán biết được ý đồ của Mã Bình, Tôn trưởng lão và hai nhân vật trưởng lão kia vội động thân và lao đến vây chặt lấy Mã Bình.

Có chủ trương sẵn, Mã Bình bỗng hạ thấp giọng dặn Viên Kỳ Hải :

- Người cứ bình tâm và bám sát theo ta.

Nhìn trừng trừng vào bọn Tôn trưởng lão, Mã Bình gằn giọng :

- Chư vị không nên dồn ép mỗ. Mỗ không muốn phải thất lễ với chư vị đâu.

Tôn trưởng lão không chờ được bèn khoa nhanh hữu thủ và quát:

- Người dám ư ? Đánh !

Vù ...

Hai nhân vật kia không chậm, cũng ra tay đồng một lúc với Tôn trưởng lão.

Ào ...

Ào ...

Mã Bình chợt gầm lên:

- Mỗ đã nói rồi. Vây chớ trách mỗ. Lui !

Víu ... Víu ...

Dùng hữu chưởng, Mã Bình xuất lực đỡ thẳng chưởng kinh của Tôn trưởng lão. Tả thủ còn lại, Mã Bình sau khi vẩy ra liền xuất hiện hai điểm tinh quang chói ngời lao vun vút vào giữa hai ngọn chưởng của hai vị trưởng lão Cái Bang còn lại.

Ầm !

- Ôi chao !

- Làm ám khí ư ?

Ba vị trưởng lão Cái Bang phải lùi lại thật nhanh sau phản ứng quyết liệt của Mã Bình. Mã Bình liền thoát người lao đi khi vội lên tiếng gọi Viên Kỳ Hải :

- Đi nào, tiểu tử !

Vút !

Dù thần trí đang hoang mang nhưng Viên Kỳ Hải cũng đành phải tung người chạy bám theo Mã Bình.

Ở phía trước, Vu bang chủ bỗng xuất hiện:

- Mã Bình ! Người không chạy được đâu ! Đờ !

Vù ...

Trước luồng chưởng đầy uy lực của Vu bang chủ, Mã Bình không những không đón đỡ mà còn nhẹ bảo:

- Mỗ xin chịu tội với bang chủ sau ! Cáo biệt !

Vụt ! Vụt !

Chỉ có hai lượt đao mình theo bộ pháp vô danh, cả Mã Bình lẫn Viên Kỳ Hải đều tránh được chưởng công của Vu bang chủ.

Không dám duy trì trễ nải, Mã Bình vội vàng lao đi, để lại bọn người Cái Bang đứng nhìn theo hậm hực.

Vụt ! Vụt !

Tuy không mấy tán thành hành động của Mã Bình qua hai lỗi mà Vu bang chủ vừa vạch tội, nhưng Viên Kỳ Hải cũng phải thần phục cách cư xử của lão đối với Cái Bang lúc mới rồi.

Vừa bám theo Mã Bình được ba mươi trượng, Viên Kỳ Hải thoáng rúng động khi nghe một giọng nói trầm hùng vang lên ở phía trước...

Hồi 20

**THẾ CUỘC XOAY VẦN ĐẦY BÍ MẬT
CHÍNH TÀ LẤN LỘN TẠO NGHI NAN**

- Có bản nhân đây ! Mã Bình người muốn chạy cũng không thoát được đâu.

Viên Kỳ Hải kêu thầm trong lòng:

- Là Tiêu minh chủ ?

Như chung ý nghĩ với Viên Kỳ Hải từ phía sau Tôn trưởng lão rú rít hô hoán:

- Minh chủ đến thật kịp lúc ! Đừng để Mã Bình chạy thoát.

Vút !

Vút ! Vút ! Vút !

Đúng như ý nghĩ của Viên Kỳ Hải, chặn mất lối chạy của Mã Bình chính là Tiêu minh chủ và năm nhân vật tháp tùng là bốn vị Giáp Sĩ Hộ Sảnh và nhị đồ đệ của Tiêu minh chủ là Cao Phi.

Nhận được kẻ chạy theo Mã Bình là Viên Kỳ Hải, Cao Phi đặc ý cười lớn:

- Ha ... Ha... Ha ... ! Thì ra là tiểu súc sinh. Hóa ra do Mã lão tặc xui bảo người mới dám ra mặt khinh gia sư. Nạp mạng đi nào !

Vù ...

Đúng lúc đó, có tiếng Mã Bình gầm lên vang dội:

- Xích Dương Chưởng ? Lão Tiêu kia ! Sự việc còn chưa minh bạch, lão ra tay như thế này có đáng gọi là Minh chủ hay không? Ta không vì thế mà sợ lão đâu.

Xem chưởng đây !

Ào ...

Ầm ... Ầm ...

Đến lượt Viên Kỳ Hải cũng động nộ gầm lên:

- Cao Phi ! Mỗi hận trước kia đã đến lúc ta phải đòi lại rồi. Đỡ !

Vù ...

Ầm ... Ầm ...

Ngay tức khắc, cả Tiêu minh chủ lẫn Cao Phi cùng bị chấn lùi trước hai ngọn chưởng công như vũ bão và có phần bất ngờ của Mã Bình và vk.

Để bảo vệ cho Minh Chủ, bốn nhân vật Giáp Sĩ Hộ Sảnh liền phân khai làm hai nhóm, mỗi nhóm gồm hai người liên tiếp trợ lực với Tiêu minh chủ và Cao Phi.

Trước tình thế này, nếu Mã Bình chỉ lo phân biệt có lẽ sẽ không thoát được sự trị tội Cái Bang do có Tiêu minh chủ đứng ra chủ trì. Đồng thời, Viên Kỳ Hải cũng bị rơi vào tình trạng là công địch của võ lâm nếu như giao chiến và gây thương tích cho Giáp Sĩ Hộ Sảnh.

Cả hai còn đang phân vân khó xử, thì hai nhân vật nữa bỗng liên tiếp xuất hiện:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Chuyện gì mà vui nhộn thế này. Cho bọn ta tham gia với.

Vút ! Vút !

Tiêu minh chủ thoáng nhăn mặt khi nhận ra hai nhân vật vừa đến:

- Chu huynh, Tiền huynh ! Bản nhân đang chủ trì công đạo, nhị vị muốn xem thì xem nhưng chớ nên xen vào.

Viên Kỳ Hải không khỏi lo ngại khi hiểu ra hai nhân vật đó là ai. Họ là Chu Bất Nhược và Tiền Huỳnh mà lần trước đã cùng xuất hiện với người Thanh Long bảo, từng tranh đoạt Thạch Phong Thành Chi Thước.

Và cả hai nhân vật này được giới giang hồ biết đến qua câu nói lừng danh: "nhược kiếm nhược, bất nhược kiếm tiền!"

Nhưng sự lo ngại của Viên Kỳ Hải mới đó liền biến mất lúc Chu Bất Nhược lên tiếng:

- Minh chủ nói vậy là sai rồi. Tâm tánh của bọn ta như thế nào hẳn Minh chủ đã rõ. Việc Mã Bình có phần khiếm nhược, đã phạm vào đại kỵ của Chu mỗ. Hãy để mỗ đối phó với Mã Bình. Đỡ !

Còn Tiền Huỳnh thì cười lên hô hô:

- Lệnh cao đồ quả là phong cách khác phàm, tiểu mỗ đành phải thụ giáo vậy. Xem này !

Trong chớp mắt, ngay khi Chu, Tiền vừa nói xong, Mã Bình bị xem như người nhu nhược liền bị Chu Bất Nhược ra tay dạy bảo. Còn Cao Phi và hai vị Giáp Sĩ Hộ Sảnh bị gán là bất nhược thì lại đối phó với Tiền Huỳnh.

Hành vị của cả hai do khó có thể phân định được Hắc, Bạch nên cả Tiêu minh chủ lẫn mọi người đương diện khó có thể hiểu là hai nhân vật này bên ai bỏ ai hay thuộc về phe nào.

Sắc mặt của Tiêu minh chủ và hai tên Giáp Sĩ Hộ Sảnh còn lại đang có vẻ bối rối khi đối thủ của họ là Mã Bình buộc phải đối phó với Chu Bất Nhược.

Viên Kỳ Hải thì tỏ ra ngơ ngác không biết phải hành động như thế nào trong tình trạng này.

Riêng bọn người Cái Bang do Vu bang chủ dẫn đầu thì nhất thời hậm hực khôn tả.

Do không nơi trú ẩn, Tôn trưởng lão của Cái Bang bỗng dưng tung người lao đến Viên Kỳ Hải:

- Tiểu tử này là môn đệ của Mã phản đồ. Ta bắt giữ ngươi trước, rồi sẽ xử trí họ Mã sau ! Nằm xuống !

Vù ... Vù ...

Viên Kỳ Hải cảm thấy hoang mang:

- Tiền bối ! Tại hạ không phải là môn đệ của ...

Luống cuống đảo người, Viên Kỳ Hải vội vã phân minh.

Nhưng Tôn trưởng lão không những không để cho Viên Kỳ Hải nói hết lời, lão vẫn giữ nguyên ý định và tấn công dồn dập vào Viên Kỳ Hải.

- Người bất tất phải phí lời. Hãy ngoan ngoãn nằm xuống nào, tiểu tử !

Vù ... vù ...

Dù không muốn tạo hiềm khích với những nhân vật ở Cái Bang, nhưng thái độ hồ đồ của Tôn trưởng lão cũng làm cho Viên Kỳ Hải tức bực.

Thi triển bộ pháp vô danh để tránh thêm một lượt chiêu nữa của Tôn trưởng lão, Viên Kỳ Hải lớn tiếng bảo:

- Tiền bối không được áp đặt vu vơ định kiến của tiền bối cho tại hạ. Tại hạ không muốn giao đấu với tiền bối. Dừng tay lại đi. Tiền bối !

Sau hai lượt động thủ đều bị Viên Kỳ Hải tránh khỏi, Tôn trưởng lão giận dữ gầm lên:

- Hừ ! Bộ pháp của ngươi rõ ràng là do tên phản đồ truyền thụ. Ngươi không muốn giao đấu là được sao ? Đỡ !

Vù ... Vù ...

Theo nhận định này của Tôn trưởng lão, Viên Kỳ Hải hiểu rằng càng biện minh càng tạo thêm lầm lẫn, mà càng lẫn tránh càng bị Tôn trưởng lão lấn lướt hơn. Viên Kỳ Hải không muốn đôi co nữa bèn xuất lực ra tay.

- Được ! Là do tiền bối ép buộc tại hạ phải ra tay. Xem đây !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Tuy cũng bị chấn lùi như Tôn trưởng lão nhưng Viên Kỳ Hải càng thêm vững tâm với sở học của bản thân vào lúc này.

Do đó, khi thấy Tôn trưởng lão lại động thân lao đến một lần nữa, Viên Kỳ Hải vận lực quát to:

- Tại hạ cam đắc tội. Đỡ !

Vù ... vù ...

Ào ...

Ầm !

Với thập thành công lực vừa thi triển, Viên Kỳ Hải đã khiến cho hai vị trưởng lão Cái Bang còn lại phải rung động vì thấy mới đó Tôn trưởng lão đã bị thất thủ sau lần chạm chưởng thứ hai.

Cả hai bèn lướt tới với tiếng quát nạt phần nộ:

- Thân thủ của tiểu tử quả không vừa. Còn lưu người lại, sau này khó tránh được đại họa. Đờ !

Trong chớp mắt, với hai vị trưởng lão tiếp tay, Tôn trưởng lão dồn dập ra chiêu để công vào Viên Kỳ Hải.

Vù ...

Ào ... Ào ...

Tuy có phần nào lúng túng trong tình thế bị ba vị trưởng lão cùng giáp công vây hãm nhưng Viên Kỳ Hải không còn cách nào khác để lẩn tránh tình trạng này.

Thoạt đảo người, Viên Kỳ Hải vừa dồn sức định ra tay giao đấu với cả ba thì ngay bên tai chợt có tràng cười cuồng ngạo vang lên:

- Ha ... ha ... ha ... ! Ý chúng hiệp cô, hành vi của tam vị thật đáng hổ thẹn. Hãy xem ám khí của Mã mỗ đây !

Viu ... viu ...

Kịp thu hình về, Viên Kỳ Hải ngỡ người kinh ngạc trước sự can thiệp ngoài dự liệu của Mã Bình tiền bối.

Viên Kỳ Hải nhìn thấy rất rõ, tuy Mã Bình đang phải vất vả trước sự truy đuổi của Chu Bất Nhược, nhưng thay vì chạy đi thì Mã Bình lại cố tình bỏ chạy về hướng này. Đồng thời, Mã Bình còn ung dung phát xạ ba ngọn ám khí về phía ba vị trưởng lão Cái Bang đang định lập thế vây công Viên Kỳ Hải.

Ba ngọn ám khí của Mã Bình quả lợi hại. Ba vị trưởng lão Cái Bang đành nhảy lùi và lo bảo vệ sinh mạng bản thân.

Viên Kỳ Hải còn nghe Mã Bình lướt ngang đã nói khể qua tai:

- Chạy đi tiểu tử ! Đi về phía Tây !

Vút !

Viên Kỳ Hải tuy chưa thật sự hiểu ý đồ của Mã Bình nhưng trong tình cảnh này nếu không chạy chẳng lẽ cứ lưu lại và chấp nhận giằng co với người Cái Bang ?

Viên Kỳ Hải liền tận lực lao đi !

Vút !

Tuy nhiên, một tiếng nạt cực lớn chợt đuổi theo Viên Kỳ Hải :

- Đứng lại nào, Viên Kỳ Hải ! Bản nhân đang có chuyện muốn hỏi người !

Viên Kỳ Hải nhận ra âm thanh đó là do Tiêu minh chủ phát ra. Thoáng chần chừ, Viên Kỳ Hải nửa muốn tiếp tục lao đi và một nửa thì lại muốn đứng chờ xem Tiêu minh chủ có chuyện gì muốn nói.

Thế nhưng, một tiếng kêu hoảng loạn chợt vang lên khiến cho Viên Kỳ Hải có phần nào nghi ngờ:

- Ôi chao ! Sao Minh chủ lại ngáng đường Chu mỗ ? Không lẽ Minh chủ để cho Mã Bình chạy thoát thì khốn ! Tránh ra nào !

Ầm ! Ầm !

“Không lẽ lão Chu Bất Nhược cố tình ngăn trở Tiêu minh chủ, để ta có dịp lần đi ?

Đành vậy, Minh chủ có trách thì ta cũng đành chịu. Giữa ta và Mã tiền bối đã có thỏa thuận, tạm thời ta cứ đi theo Mã tiền bối trước đã.”

Nghĩ như thế, Viên Kỳ Hải bỗng tăng lực và lao thật nhanh về hướng Tây như lời của Mã Bình vừa điểm chỉ.

Vút !

Những âm thanh hỗn loạn ở phía sau càng lúc càng nhỏ dần khi Viên Kỳ Hải lao đi càng lúc càng xa.

Chạy mãi về phía Tây cho đến khi mặt trời khuất núi, Viên Kỳ Hải do không biết nên chạy nữa hay phải đứng lại chờ Mã Bình đành thả chậm dần cước bộ.

Ở phía trước, trong bóng đêm mờ ảo, những tiếng xì xầm to nhỏ chợt lọt vào tai Viên Kỳ Hải theo từng cơn gió thoảng qua.

Kinh nghi, Viên Kỳ Hải bế khí và rón rén tiến lại gần để thám thính.

Và Viên Kỳ Hải bỗng giật mình nghĩ thầm:

- Là Mã tiền bối và lão Chu Bất Nhược. Họ bàn định tâm đắc như thế này không lẽ họ vừa là bằng hữu vừa là đồng mưu?

Càng nghe ngóng, Viên Kỳ Hải càng thêm kinh ngạc trước những dấu hiệu lạ lùng.

Có tiếng của Chu Bất Nhược nói:

- Tại sao bọn họ cùng một lúc xuất hiện ?

Âm thanh đáp lại chính là âm thanh của Mã Bình:

- Mười phần đến chín là do Tư Không Bách cố tình để lộ ra.

- Bọn họ đã biết rõ xuất xứ võ học của lão Mã chưa ?

Mã Bình đáp:

- Đây là điều đáng phải lưu tâm đấy. Cái Bang thì không biết như thế nào nhưng chắc chắn lão Tiêu đã biết.

- Lão Tiêu có hỏi gì không ?

Mã Bình lộ vẻ băn khoăn qua giọng nói:

- Lão không đả động gì mới là lạ ! Hành vi của lão Tiêu khiến ta càng lúc càng nghi ngờ.

- Lão Mã nghi ngờ thế nào ? Có phải là ...

Viên Kỳ Hải cảm thấy tiếc rẻ vì lão Chu Bất Nhược chỉ nói có bao nhiêu đó rồi không nói nữa. Và câu đáp của Mã Bình càng làm cho Viên Kỳ Hải thêm nghi hoặc:

- Không sai ! Ta vẫn luôn nghi ngờ về lão Tiêu như vậy ! Lão Chu nghĩ sao ?

Chu Bất Nhược sau một lúc im lặng chợt ào ào hỏi:

- Về tiểu tử họ Viên kia, lão Mã vẫn giữ nguyên ý định ư ?

Nghe họ bàn về mình, Viên Kỳ Hải bồi hồi chờ nghe Mã Bình đáp lại để có thể hiểu rõ ý định của Mã Bình là gì.

Nhưng thật lạ, Viên Kỳ Hải dù cố tâm lắng nghe đến mấy đi nữa cũng không nghe thêm được bất kỳ lời nói nào của cả hai, chứ không phải chỉ riêng gì của Mã Bình.

Đang hoang mang nghi ngờ, Viên Kỳ Hải suýt nữa phải kêu lên thất thanh khi có người khẽ vỗ nhẹ vào vai.

Bộp !

Một âm thanh chợt xuất hiện, giúp cho Viên Kỳ Hải kịp thời trấn tĩnh:

- Là ta đây, tiểu tử !

Thở hắt ra một hơi, Viên Kỳ Hải quay người lại. Vừa nhìn vào Mã Bình, không hiểu đã lên đến từ lúc nào, Viên Kỳ Hải lúng túng kêu lên:

- Không phải Mã tiên bối đang.

Trong bóng đêm, Viên Kỳ Hải nhìn thấy Mã Bình đang nhăn răng ra cười :

- Thân pháp của ngươi còn kém lắm ! Ngươi tưởng bọn ta không phát hiện ngươi đến từ lúc nào ư ?

Viên Kỳ Hải đỏ mặt vì bị Mã Bình phát hiện ra hành vi lén lút này. Để chống chế, Viên Kỳ Hải hỏi sang đề tài khác và là đề tài làm cho Viên Kỳ Hải quan tâm nhất hiện nay:

- Nhị vị tiền bối đã nghi ngờ về Tiêu minh chủ ? Có thể các hạ vẫn bối biết không ?

Thu lại nụ cười, Mã Bình gắt nhẹ:

- Không phải là việc của ngươi, ngươi quan tâm để làm gì ?

Bất bình, Viên Kỳ Hải xị ngay nét mặt. Nhưng chỉ được một lúc Viên Kỳ Hải lại hỏi:

- Hóa ra hai lão Chu, Tiên vì là bằng hữu của tiền bối nên họ cố tình xuất hiện giúp tiền bối chạy khỏi sự truy đuổi của Tiêu minh chủ phải không?

Sa sầm nét mặt, Mã Bình đáp:

- Chỉ vì ta chưa muốn ra mặt đối địch với lão họ Tiêu nên đành phải tháo chạy. Rồi sẽ có một ngày, kẻ phải tháo chạy là lão họ Tiêu chứ không phải bọn ta.

Như sợ Viên Kỳ Hải tiếp tục tra gạn về những chuyện không thể nói, Mã Bình bỗng lên tiếng cản dận:

Mối quan hệ giữa ta và hai lão Chu- Tiền người không được nói ra cho ai biết nhớ chưa ? Còn bây giờ, người hãy nghe ta đọc khẩu quyết của kinh thân pháp bản môn đây. Vừa nghe vừa thực hành, ta và người còn phải đi hai ngày đường nữa mới đến được nơi cần đến. Chú tâm này !

Thế là, sau khi lão Hoa truyền thụ cho Viên Kỳ Hải về nội công tâm pháp và chương công, lão Quỷ Y Tử thì truyền cho kiếm pháp Tứ Tượng, bây giờ đến lượt lão Mã Bình truyền thụ kinh thân pháp.

Cũng như trước kia, Mã Bình không khỏi kinh ngạc khi nhận ra thông tư của Viên Kỳ Hải thật đỉnh ngộ. Nếu với bộ pháp vô danh, mà lúc này Viên Kỳ Hải đã rõ là Tứ Tượng Hồng Hoang bộ, Viên Kỳ Hải chỉ cần không đây hai canh giờ đã thấu triệt toàn bộ thì kinh thân pháp này cũng vậy.

Do đó lúc bầu trời sắp sửa hừng sáng, Viên Kỳ Hải có thể ung dung đi sóng bước với Mã Bình khi vận dụng kinh thân pháp này.

Mã Bình hài lòng bảo:

- Theo như thỏa thuận, bọn ta sẽ truyền thụ toàn bộ chân truyền cho người. Nếu Hoa lão tử trước khi chết đã trút hết chân nguyên nội lực cho người thì Quỷ Y Tử lão Đại cũng dành cho người tâm huyết một đời của lão đây.

Vừa trao cho Viên Kỳ Hải một quyển sách mỏng, chính là quyển sách do Mã Bình thu lại từ người Quỷ Y Tử, Mã Bình vừa trân trọng cản dận:

- Lão Đại Quỷ Y Tử vốn tinh thông y thuật, quyển Độc Y Kinh này là cả một sự dày công nghiên cứu của lão Đại mới có được. Nếu người không muốn bị mất mạng ở Thạch Phong Thành, người phải xem cho đến thuộc quyển Độc Y Kinh này. Đi thôi ! Người vừa đi vừa xem, không nên bỏ phí thời gian.

Vút ! Vút !

Y lời, Viên Kỳ Hải do không phải bận tâm lo đến chuyện ăn uống, vì đã có Mã Bình chu toàn, nên chỉ mãi miết xem qua quyển Độc Y Kinh.

Càng xem Viên Kỳ Hải càng bản khoăn nghĩ ngợi:

“Xem ra huynh đệ Mã tiền bối rất muốn ta vào được Thạch Phong Thành nên mới có sự chuẩn bị chu đáo như thế này. Mà sự chuẩn bị chu đáo càng chứng tỏ Thạch Phong Thành không phải là nơi dễ đối phó. Không biết ta có vào được không?”

Tuy nhiên, một tiếng nói khác chợt vang lên trong tâm trí Viên Kỳ Hải:

“Viên Kỳ Hải ơi Viên Kỳ Hải. Người phải vào Thạch Phong Thành cho kỳ được. Bằng không người đừng hòng tìm hiểu được những bí ẩn liên quan đến người, những bí ẩn đã khiến người phải vất vả khốn đốn từ tấm bé cho đến tận lúc này!”

Hít một hơi dài lộ rõ quyết tâm, Viên Kỳ Hải lại xem qua quyển Độc Y Kinh của Quỷ Y Tử lưu lại.

Qua ngày thứ hai, là ngày cuối cùng như Mã Bình đã nói, Viên Kỳ Hải và Mã Bình liền chấn động toàn thân khi thấy ở phía trước có sáu bóng người xuất hiện chắn ngang lối đi.

Sáu nhân vật che kín chân diện đó không phải ai khác ngoài bọn Bắc Cương môn hạ. Những tràng cười ngạo nghễ liên vang lên...

Hồi 21

**KẺ KHÔNG MONG: BẤT NGỜ HỘI NGỘ
NGƯỜI NGỠ CHẾT: AN TƯỜNG HIỆN THÂN**

Trong sáu giọng cười khinh ngạo đó, Viên Kỳ Hải chợt phát hiện một giọng cười khàn khàn rất quen tai, liền thẳng thốt kêu lên:

- Là Mông Diện Nhân ?

Nghe được tiếng kêu của Viên Kỳ Hải trước sự phẫn nộ tột độ của Mã Bình, một trong sáu nhân vật che kín chân diện mạo chợt khoa chân kêu lên:

- Thế nào, tiểu tử ? Người có hiểu thế nào là "Mượn hoa hiến phật" chưa ? Ha ... Ha ... Ha ... ! Danh xưng này không là dành cho pho chuông mà là dành cho hành vi ngu muội của người đó. Ha ... ha ... ha ...

Viên Kỳ Hải bấy giờ đã rõ Mông Diện Nhân ngoài việc lợi dụng Viên Kỳ Hải còn là kẻ đã lén đột nhập vào Thương Tâm Động để chiếm đoạt mất nửa mảnh họa đồ của Quỷ Y Tử. Chưa hết, chính ác tặc Mông Diện Nhân đó là môn hạ Bắc Cương nên đã mang theo đông cao thủ để dồn Quỷ Y Tử và Hoa tiền bối vào đất chết.

Lần đó nếu không phải do sự cả tin của Viên Kỳ Hải, huynh đệ của Mã tiền bối đâu phải gặp cảnh sinh ly tử biệt kẻ mất người còn.

Động sát cơ, Viên Kỳ Hải chủ động lao lên:

- Ác nhân ! Giết người phải đền mạng ! Ta quyết không buông tha hạng ác ma như ngươi ! Đờ ! Vù ...

Hành động của Viên Kỳ Hải như là một hiệu lệnh phát động cho tất cả. Mã Bình cũng lao đến ra tay.

Sáu nhân vật nạn liền phân kích. Ngoại trừ một nhân vật Mông Diện Nhân trực tiếp đối phó với Viên Kỳ Hải, năm tên còn lại thì liên thủ quấn chặt lấy Mã Bình.

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Trận thế diễn khai nhanh chóng không thể tả, và Mã Bình ngay lập tức bị rơi vào thế hạ phong.

Ở Thương Tâm Động, một mình Mã Bình đối phó với ba tên Bắc Cương môn hạ đã là khó khăn, huống chi bây giờ chúng lại có đến năm người.

Mã Bình nếu không nhờ vào bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang thì e rằng khó lòng chi trì được đôi ba chiêu của bọn chúng.

Ngược lại, Mông Diện Nhân có phần kinh ngạc trước thân thủ của Viên Kỳ Hải. Song phương sau hai lượt giao chiêu chạm kình, Mông Diện Nhân đã phải kêu lên:

- Tiểu tử ! Ta không ngờ bản thân ngươi lại có tiến bộ vượt bậc như thế này. Nhưng để đối phó được với ta, ngươi chưa xứng đáng đâu. Xem trảo !

Viu ... Vú ...

Mông Diện Nhân quát xong liền xuất lực vung trảo. Và Mông Diện Nhân đã phải để lộ thân phận là người của Bắc Cương khi dùng đến tuyệt học tà môn Hắc Sát Phi Trảo.

Tuy nhiên công phu Hắc Sát Phi Trảo của Mông Diện Nhân có phần lợi hại hơn nhiều so với bọn Bắc Cương môn hạ đã từng thi triển.

Vì trảo của Mông Diện Nhân đang toát ra một luồng tiềm lực vượt xa tầm trảo thực sự của y !
Đấy mới thật sự là Phi Trảo !

Do không lường được tình huống này, suýt nữa Viên Kỳ Hải đã bị chiêu trảo chộp phải. Vào sát na cuối cùng, Viên Kỳ Hải phải nhờ vào bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang mới kịp thời thoát được chiêu phi trảo trong gang tấc.

Kể từ lúc đó, Viên Kỳ Hải luôn tận dụng sự biến hóa của bộ pháp để đối phó với Mông Diện Nhân. Cho dù Viên Kỳ Hải đã phải hoang mang nghi ngờ khi nghe Mông Diện Nhân cười lên âm hiểm:

- Là vô vi tuyệt học ư ? Ngươi tưởng với tuyệt học này ngươi thoát được ta sao ? Hãy xem đây !

Viu ...

Vù ... Vù ...

Tuy có phần nghi ngờ về danh xưng này, vô vi tuyệt học, nhưng do phải bận tâm giao chiến, Viên Kỳ Hải nào dám lơ là khinh xuất.

Với pho chương do Hoa tiền bối truyền thụ, Viên Kỳ Hải kiên gan chi trì giao đấu với Mông Diện Nhân.

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Soạt ! Vù.

Gặp phải phi trảo, Viên Kỳ Hải dùng bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang để lẩn tránh khi gặp chương kình của Mông Diện Nhân. Viên Kỳ Hải tận lực đối chiêu.

Tiếng chuông kinh do song phương phát ra va chạm vào nhau tạo thành hàng loạt những tiếng chấn kinh.

Càng giao đấu dằng dai, Mông Diện Nhân càng thêm giận dữ.

Hắc Sát Phi Trảo liên được Mông Diện Nhân thi thố nhiều hơn như muốn dồn Viên Kỳ Hải vào tử địa.

Lầm phải tình cảnh này, có đôi lần vì không kịp tránh, Viên Kỳ Hải buộc phải dùng công phu thực học để đỡ thẳng vào trảo kinh của đối phương.

Và Mông Diện Nhân vì quá kinh ngạc phải quát hỏi:

- Tiểu tử ! Từ đâu ngươi có được nội lực thâm hậu này ? Có phải là do tâm pháp từ hai bức họa nhân đồ mà ngươi đã nói không ?

Nghe đối phương hỏi như thế, Viên Kỳ Hải vừa mừng vừa giận.

Mừng là vì lần đó, Viên Kỳ Hải dù có ngu muội nhưng nhờ may nên chưa giải thích cách luyện thở nạp theo hai bức họa nhân đồ Dịch Cân Tâm Pháp cho Mông Diện Nhân biết.

Còn giận là vì Viên Kỳ Hải không thể không nghĩ đến công tài bồi và cái chết uổng của Hoa Mãn Thiên tiền bối. Bởi nội lực mà Viên Kỳ Hải đang có đây một phần là do Hoa Mãn Thiên tiền bối trước khi cam lòng chịu chết đã trút sang cho Viên Kỳ Hải.

Viên Kỳ Hải càng nghĩ càng phần nộ thi triển đến tột độ bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang, Viên Kỳ Hải vừa tìm cách tiếp cận Mông Diện Nhân ác ma vừa vung chuông quật ra dồn dập.

- Bất tất phải nhiều lời ! Đỡ ! Đỡ ! Đỡ !

Vù ...

Ào ...

Vù ... Ầm !

Ào ... Ầm !

Nếu ở bên này có thể nói Viên Kỳ Hải đang tạm thời bình thủ với Mông Diện Nhân thì ở phía bên kia, Mã Bình càng lúc càng lâm vào tình trạng nguy ngập.

Tuy nhiên, đúng là thần xui quỷ khiến, có ba bóng nhân ảnh chợt xuất hiện với ba tiếng quát:

- A di đà Phật! Lại là bọn tà ma Bắc Cương ư ? Mã thí chủ hãy nhượng lão nạp một phần nào.

- Bọn Bắc Cương khốn khiếp, dám ngang nhiên lai vãng Trung thổ ! Đáng chết.

- Là Hắc Sát Phi Trảo ư ? Gia phụ ! Xem hài nhi báo thù cho người đây! Đỡ !

Ào ... Ào ...

Choang ! Keng !

Ầm ! Ầm !

Vù ! Ầm !

Vút !

Quá bất ngờ trước sự xuất hiện của ba nhân vật này, cả Mông Diện Nhân lẫn phe Mã Bình hai người cùng đưa mắt nhìn và lần lượt hô hoán.

Mông Diện Nhân thì hô to danh xưng của một nhân vật trung niên duy nhất mới xuất hiện.

- Là Đoàn Minh Tú, Hồ Nam Nhất Trung Chương ?

Mã Bình thì bất ngờ vì sự xuất hiện của một vị đại sư tưởng đâu đã chết rồi:

- Ngươi Trí đại sư? Đại sư vẫn còn tại thế sao ?

Riêng Viên Kỳ Hải do nhận ra vị đại sư vừa xuất hiện chính là Ngươi Trí đại sư, và do nhận được âm thanh giọng nói khá quen tai của nhân vật trung niên được Mông Diện Nhân hô hoán là Hồ Nam Nhất Trung Chương Đoàn Minh Tú, nên Viên Kỳ Hải không thể không nhớ lại câu chuyện ở ghềnh đá đêm nào, nơi xảy ra sự biến cho một vị bá chủ và Ngươi Trí đại sư. Viên Kỳ Hải liền nhìn vào trang thiếu niên anh tuấn đang vũ lộng trường kiếm để giao chiến với bọn Bắc Cương môn hạ và kêu lên:

- Là di tử của Đệ Nhất Kiếm Khách Hà Vĩ Giang ? Bọn họ ... Hôm đó không phải bọn họ đã bị ác nhân xô xuống vực mà chết sao ?

Nghe được lời này của Viên Kỳ Hải, Mông Diện Nhân không hiểu sao vừa gắt âm lên vừa tung ra một hơi những mấy chương:

- Họ không chết thì sao ? Người mừng lắm sao, tiểu tử ? Nạp mạng nào !

Vù ... Vù ...

Diễn biến của trận chiến liên thay đổi. Một mình Ngươi Trí đại sư giao đấu với hai tên Bắc Cương môn hạ. Hồ Nam Nhất Trung Chương Đoàn Minh Tú cũng một mình quần thảo với hai tên. Còn lại một tên thì đang lao đao khốn đốn trước kiếm pháp lợi hại của hậu nhân Đệ Nhất Kiếm Khách Hà Vĩ Giang ở Lũng Tây.

Được rảnh tay, Mã Bình liền tung bắn người để lao sang bên này. Và Mã Bình kịp xuất hiện để vung chương đỡ vào mấy chương liên hoàn của Mông Diện Nhân.

Mã Bình còn quát:

- Ác tặc ! Huyết án ở Thương Tâm Động là do ngươi gây ra ! Ta phải giết ngươi ! Đờ !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm !

Vù.. Ầm !

Ào ... Ầm !

Bây giờ đến lượt Mông Diện Nhân phải lúng túng trước cục diện chợt thay đổi.

Trước sự vây công liên thủ của Mã Bình và Viên Kỳ Hải mà võ học lại xuất xứ chung cội nguồn, chỉ sau vài lượt tiếp chiêu, Mông Diện Nhân phải rơi vào thế hạ phong.

Và chắc chắn Mông Diện Nhân thế nào cũng bị thiệt mạng nếu như lão không quá gian ngoan xảo quyết.

Mông Diện Nhân bỗng cất giọng khàn khàn gầm lên:

- Hai người chớ vội mừng. Xem đây !

Vèo ... Vèo ...

Từ tả thủ của Mông Diện Nhân, hai đạo kim quang lấp loáng bỗng xuất hiện.

Mã Bình vọt kêu lên:

- Bắc Cương Tàn Hồn Châm !!! Tiểu tử cẩn trọng ! Ác tặc, xem này !

Viu ... Viu ...

Như kinh cung chi điệu, Viên Kỳ Hải đã một lần suýt bị thiệt mạng bởi Bắc Cương Tàn Hồn Châm, lần đó là nhờ Tiêu minh chủ và hai vị chương môn của hai đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang kịp thời hiện thân cứu mạng, nên vừa nghe Mã Bình hô hoán, Viên Kỳ Hải vội vàng hoành bộ lẩn tránh.

Ngược lại, thủ pháp ném ám khí của Mã Bình cũng thật lợi hại. Mã Bình sau tiếng quát cũng vấy ra hai đạo ám khí.

Bốn ngọn ám khí từ hai phía va vào nhau và cùng rơi xuống đất.

Chưa hết, do có mưu đồ sẵn, Mông Diện Nhân lại tiếp tục phát xạ ám khí.

- Còn nữa đây, Mã Bình ! Đỡ !

Vèo ... Vèo ...

Tuy nhiên do Mã Bình lại phải lo đối phó với mấy ngọn Bắc Cương Tàn Hồn Châm nên Mông Diện Nhân có dư thời gian để tẩu vi thượng sách.

Vút !

Không ngờ Mông Diện Nhân lại giở trò này, Mã Bình liền tung người đuổi theo:

- Chạy đi đâu ! Đỡ !

Viu ...

Viên Kỳ Hải cũng động nộ bám đuổi theo. Và Viên Kỳ Hải nghe ở phía trước có tràng cười đặc ý của Mông Diện Nhân đưa lại:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Người đuổi theo ta làm gì, Mã Bình? Là muốn nếm mùi lợi hại của Tàn Hồn Châm ư ? Thì nếm này !

Vèo ... Vèo ...

Do Mông Diện Nhân vừa chạy vừa liên tục ném Bắc Cương Tàn Hồn Châm, nên sau cung Mã Bình và Viên Kỳ Hải đành phải hậm hực nhìn kẻ thù chạy thoát.

Biết không thể đuổi theo Mông Diện Nhân, Viên Kỳ Hải bỗng chậm chân lại.

- Người sao vậy tiểu tử ? Chạy không được nữa ư ?

Viên Kỳ Hải ngơ ngác nhìn Mã Bình:

- Chúng ta không quay lại giúp Ngươn Trí đại sư sao ?

Mã Bình quặm mặt lại:

- Người trở nên đa sự từ lúc nào vậy ? Việc gì người phải lo chứ ?

Bực bội, Viên Kỳ Hải dừng phắt lại:

- Tiền bối không thấy là tiền bối vô lý sao ? Ngươn Trí đại sư và hai người kia đã vì tiền bối mà hiến thân tiếp trợ, tiền bối bỏ đi như thế này được sao ?

Mã Bình gắt lên:

- Ta có chủ trương của ta, người không biết thì đừng có phê phán. Còn không chịu đi ư ?

Viên Kỳ Hải giận dữ gắt lại:

- Tiền bối muốn đi cứ đi. Vãn bối không muốn bị mang tiếng là bất nghĩa.

Mã Bình quắc mắt nhìn Viên Kỳ Hải:

- Người dám mắng ta là bất nghĩa ư ? Vậy còn người, người có phải là kẻ bất tín không?

Viên Kỳ Hải kinh ngạc:

- Vãn bối đã làm gì mà tiền bối bảo là bất tín?

Mã Bình cười lạnh:

- Ta hỏi người vì sao Quỷ Y Tử lão Đại và Hoa lão Tứ phải chết ? Có phải là vì muốn thành toàn cho người không?

Viên Kỳ Hải do không đoán được ý tứ của Mã Bình bèn gật đầu thừa nhận:

- Điều này thì đúng rồi ! Nhưng...

Mã Bình hừ lên một tiếng:

- Hừ ! Người vẫn không hiểu ư ? Người nói đi, tại sao bọn ta phải thành toàn cho người?

Viên Kỳ Hải lúng túng:

- Thì vì ...

- Vì giữa chúng ta đã có thỏa thuận, đúng không?

Viên Kỳ Hải gật đầu:

- Phải ! Nhưng ...

- Còn nhưng gì nữa chứ ? Nếu người không là kẻ bất tín thì người phải đi theo ta.

- Đi đâu ?

- Đi đâu thì người sẽ biết. Sắp đến nơi rồi !

Viên Kỳ Hải hoang mang:

- Tiền bối không thể nói rõ hơn được sao ?

Mã Bình lạnh giọng bảo:

- Cũng là để thành toàn cho người, giúp người đi vào Thạch Phong Thành. Người nghe rõ chưa ?

Viên Kỳ Hải nhăn mặt, lộ vẻ khó khăn:

- Không thể chậm lại một chút sao, tiền bối ? Việc của Ngươn Trí đại sư ...

Mã Bình gạt ngang:

- Chuyện đã đến lúc khẩn trương rồi, ta không thể để chậm được. Còn việc của bọn Ngươn Trí, ta có bất nghĩa hay không, sau này người sẽ rõ. Đi nào !

Tuy đành phải bước đi theo chân Mã Bình, nhưng Viên Kỳ Hải cố nói thêm một lời:

- Nếu sau này vẫn bối biết rõ con người của tiền bối là bất nghĩa, câu chuyện hôm nay vẫn bối chẳng bỏ qua đâu.

Mã Bình đáp lại bằng giọng lạnh như băng:

- Chuyện sau này để sau này tính. Ta chỉ hy vọng người còn toàn mạng sau chuyến đi vào Thạch Phong Thành là ta đủ mãn nguyện rồi. Người nên để tâm lo nghĩ đến chuyện trước mắt thì hơn. Hừ!

Vút ! Vút !

Đi thêm hơn mười dặm đường nữa, Viên Kỳ Hải bỗng lấy làm lạ trước khung cảnh đột ngột biến đổi kỳ quái !

Rõ ràng là từ khi Viên Kỳ Hải biết rằng Mã Bình sắp sửa đi đến được nơi cần đến, Viên Kỳ Hải vì háo hức nên luôn quan tâm đến địa hình quanh khu vực này. Và Viên Kỳ Hải chỉ nhìn thấy toàn là cánh đồng không có quạnh, đến một cội cây già cũng không hề nhìn thấy.

Vậy mà ở tại đây, lúc Viên Kỳ Hải được Mã Bình đưa qua một khúc quanh nhỏ hẹp mà tâm thị tuyến chỉ bị che chắn bởi một vài lùm cây hoang dại mà thôi, thì bây giờ ngay trước mắt Viên Kỳ Hải, sau một lớp sương mờ che phủ là cả một khu rừng đen thẫm chợt xuất hiện.

Sự xuất hiện mà không một dấu hiệu nào báo trước của một khu rừng hoang sơ liền gây cho Viên Kỳ Hải một cảm tưởng nửa mơ nửa thực.

Vì thông thường, trước khi đi đến một khu rừng dù lớn hay nhỏ bất kỳ nào, ngay từ xa trong một tầm nhìn bao quát, những người đi trên đường như Viên Kỳ Hải chẳng hạn, chắc chắn sẽ phải nhìn thấy qua những vệt đen thẫm ở chân trời.

Đằng này, cứ như là ảo giác vậy, khu rừng chợt xuất hiện bất chấp mọi lẽ thường.

Và càng đáng kinh ngạc hơn là một khu rừng giáp giới với một vùng bình nguyên thế mà tại đây sơn lam chướng khí đang lan tỏa ngay trước mặt, Viên Kỳ Hải có cảm nghĩ rằng ở gần đây ắt hẳn phải có cả núi lẫn rừng chứ chẳng phải không.

Thế nhưng, dù Viên Kỳ Hải đã quay đầu nhìn về tứ phía, một ngọn đồi cũng chẳng hề có thì đừng nói gì đến nguyên một ngọn núi to sừng sững.

Do quá kinh ngạc về những điều này nên Viên Kỳ Hải không hề nhận ra trên gương mặt của Mã Bình đang có những dấu hiệu bồn chồn lo lắng.

Chỉ đến khi Viên Kỳ Hải nghe những lời lẩm bẩm của Mã Bình, Viên Kỳ Hải mới đoán được phần nào sự thế:

- Lão Tam lại giở trò gì đây ? Không lẽ lão lại tuyệt tình không màng thế sự nữa ?

Viên Kỳ Hải hỏi phỏng đoán:

- Tiền bối, là chúng ta đang tìm đến vị Tam đệ của tiền bối phải không? Sao tiền bối không đi luôn vào trong mà tìm ?

Lộ vẻ chán nản, Mã Bình nói cứ như là Viên Kỳ Hải đã biết rồi vậy:

- Không phải lão Tam thì là ai ? Đi vào ư ? Người tưởng ta không muốn sao ? Nhưng vào làm sao được mà vào ?

Viên Kỳ Hải kinh ngạc:

- Tại sao không vào được? Chỉ là một khu rừng bình thường, việc gì tiền bối phải ngại ?

Như nhớ lại Viên Kỳ Hải là kẻ đang được lão đưa đi chứ không phải ngược lại, có nói nhiều với Viên Kỳ Hải chỉ vô ích, Mã Bình chợt hướng vào khu rừng và gào lên thật to:

- L. ã. o ... T. a. m ! L. à ... t. a ... đ. â. y ... ! L. ã. o ... c. ó ... c. ò. n ... ở ... đ. â. y ... không ?

Âm thanh của Mã Bình làm vang động cả một góc trời, theo nhận định của Viên Kỳ Hải, đến loài thú bị diếc đặc cũng phải nghe chứ đừng nói gì là Tam đệ của lão Mã Bình.

Trừ phi lão Tam đó không còn lưu ngụ ở đây thì lão mới không nghe.

Hoàn toàn suy nghĩ ngược lại với cách nghĩ của Viên Kỳ Hải, một lúc lâu sau đó không có một hồi âm nào đáp lại, Mã Bình lại lẩm bẩm:

- Kỳ môn trận thế nếu có điểm lợi thì cũng có điểm bất lợi. Nhỡ lão Tam gặp chuyện không may, phải vui thây bên trong trận, ta dù lòng muốn cứu cũng chỉ biết lấy mắt mà nhìn thôi.

Nghe được lời này, Viên Kỳ Hải thoáng hồ nghi khi phải tin rằng trong khu rừng kia vốn ẩn tàng kỳ môn trận thế, nên Mã Bình mới không dám tự tiện đi vào.

Nhưng dù có hồ nghi hay không hồ nghi đi nữa, Viên Kỳ Hải nào dám nói ra miệng.

Và Viên Kỳ Hải vẫn tiếp tục nghi ngờ cho dù sự việc đang xảy ra đang minh chứng điều ngược lại.

Lớp sơn lam chường khí bỗng xáo động và một thanh âm trong trẻo bỗng vang lên:

- Nhị bá bá đang nói xấu gia phụ phải không ? Nhị bá bá có biết hậu quả sẽ như thế nào không, nếu Hà nhi mách chuyện này cho gia phụ nghe ?

Nếu giọng nói của nữ nhân này làm cho Viên Kỳ Hải kinh ngạc thì lại làm cho lão Mã Bình vui mừng đến phải bật cười lên:

- Ha ... Ha ... Ha.. ! Là Tiểu Hà đấy à ? Nhị bá bá có quà diện kiến cho Hà nhi đây. Hà nhi đừng có mách với lệnh tôn mà tội cho Nhị bá bá. Hà nhi ! Mau đưa ta vào gặp phụ thân của người đi.

Bằng giọng nũng nịu, vị cô nương được Mã Bình thân thiện gọi là Tiểu Hà và Hà nhi tuy vẫn lên tiếng nhưng không chịu hiện thân.

- Gia phụ có nghiêm lệnh, Hà nhi không dám đưa Nhị bá bá vào đâu.

Mã Bình vờ làm mặt giận, cứ như vị Tiểu Hà cô nương kia dù không xuất đầu lộ diện nhưng vẫn dễ dàng trông thấy lão vậy:

- Lệnh tôn lại giả chứng gì nữa đây ? Đến ta là nhị huynh mà lão dám không tiếp à ?

Vị Tiểu Hà cô nương lại nói:

- Nhị bá bá lại nói xấu gia phụ nữa rồi. Lần này Hà nhi không mách không được.

Chẳng hiểu lão Mã Bình đã chuẩn bị sẵn từ lúc nào mà bây giờ, sau khi cho tay vào bọc áo, lúc lấy ra thì trên tay lão liền xuất hiện một chuỗi ngọc với một cây trâm cài. Mã Bình oang oang bảo:

- Hà nhi hãy nhìn này! Là quà của Nhị bá bá đây. Hà nhi hãy ra đây mà nhận nào.

Từ trong khu rừng liền có tiếng xuýt xoa vang ra:

-Ồ ! Tuyệt quá ! Nhị bá bá đúng là hảo bá bá.

Mã Bình vội vàng nói:

- Vậy thì ra đây nào. Hà nhi ! Ra mà nhận của hảo bá bá nào.

Viên Kỳ Hải tự dưng cảm thấy nôn nao và trông chờ chủ nhân của giọng nói trong trẻo kia xuất hiện.

Nhưng Tiểu Hà vẫn không xuất hiện. Thay vào đó là một giọng nói đầy tiếc rẻ:

- Hà nhi muốn ra bên ngoài lắm, nhưng ...

- Nhưng sao ? Hà nhi, không lẽ lão Tam lại nghiêm khắc đến cấm luôn Hà nhi không được nhận quà mừng của Nhị bá bá sao ?

Tiểu Hà đáp lại, sau một tiếng thở dài buồn bã:

- Nghiêm lệnh của gia phụ là nội bất xuất, ngoại bất nhập, thật tình Hà nhi không dám trái lệnh.

Viên Kỳ Hải tưởng đâu lão Mã Bình rồi sẽ cáu gắt như tính khí thường có của lão. Nào ngờ, Mã Bình vừa ném hai vật trên tay vào bên trong khu rừng vừa nài nỉ Tiểu Hà cô nương.

- Nhận lấy này, Hà nhi ! Hà nhi mau quay vào bấm báo với lệnh tôn là ta có chuyện khẩn trương không thể không vào gặp.

Có tiếng trầm trồ của Tiểu Hà cô nương, chứng tỏ hai vật kia đã được Tiểu Hà đón nhận. Sau đó, Tiểu Hà chợt hỏi:

- Là chuyện gì khẩn trương, Nhị bá bá?

Mã Bình như đã biết rõ tâm tánh của lão Tam, nên không ngại việc đáp lời:

- Là chuyện có liên quan đến cái chết của Đại bá và Tứ thúc của Hà nhi. Mau lên nào, Hà nhi !

Có tiếng kêu thất thanh của Tiểu Hà cô nương:

- Có thật không, Nhị bá bá ?

Mã Bình dù không muốn cũng phải cất giọng bi thương thừa nhận:

- Hà nhi ! Bình sinh Nhị bá bá không biết nói đùa, nhất là chuyện hệ trọng như thế này. Hà nhi mau bấm lại với lệnh tôn đi.

Sau đó, không nghe tiếng của Tiểu Hà cô nương nữa. Chỉ có lớp sơn lam chướng khí chợt lan tỏa trở lại là dấu hiệu duy nhất cho biết Tiểu Hà cô nương đã quay vào bên trong mà thôi.

Được chừng nửa tuần trà, giọng nói của Tiểu Hà cô nương mới vang lên:

- Nhị bá bá ! Gia phụ ...

Nghe Tiểu Hà bỗng ngập ngừng, Mã Bình liền quát hỏi như không giữ được sự tức giận nữa:

- Sao ? Lão vẫn không tiếp à ? Ta ...

Nhưng Mã Bình kịp ngừng lời khi nghe Tiểu Hà cất cao giọng bảo:

- Hà nhi còn chưa dứt lời mà, Nhị bá bá. Gia phụ sẽ tiếp Nhị bá bá và chỉ một mình Nhị bá bá mà thôi.

Mã Bình trợn mắt kêu lên:

- Như vậy sao được? Tiểu tử này ...

Giọng nói của Tiểu Hà cô nương chợt vang lên, làm cho Mã Bình phải bỏ dở lời đang nói:

- Nhị bá bá nếu không chịu thì thôi vậy. Hà nhi phải quay vào đây.

Hoảng hốt, Mã Bình kêu giật giọng:

- Được rồi, Hà nhi ! Ta sẽ vào, sẽ vào một mình.

Quay lại, Mã Bình khẽ căn dặn Viên Kỳ Hải:

- Người chịu khó ở ngoài này chờ ta ! Ta sẽ thuyết phục được cái lão dở hơi này. Người đừng đi lại lung tung, nghe chưa ? Nhất là đừng có tự bước vào khu rừng này. Hậu quả sẽ khó lường lắm đấy, tiểu tử !

Và như người đang lâm vào hoàn cảnh nguy ngập, Mã Bình luống cuống kêu lên:

- Hà nhi đâu rồi ? Sao còn không hiện thân và đưa Nhị bá bá vào trận ?

Có tiếng cười thánh thót của Tiểu Hà cô nương vang ra:

- Hà nhi vẫn còn đứng chờ Nhị bá bá đây. Nhị bá bá bất tất phải cuống lên như vậy. Nhị bá bá cứ tiến thẳng về phía trước. Được mười bước thì Nhị bá bá rẽ sang tả. Hà nhi sẽ đưa Nhị bá bá đến chỗ gia phụ.

Đưa mắt nhìn theo, Viên Kỳ Hải cứ ngỡ là hoa mắt. Vì ngay khi Mã Bình vừa rẽ sang tả, trong thoáng chốc, bóng nhân ảnh của lão Mã Bình liền biến mất, chẳng khác nào lão vừa thăng thiên hoặc độn thổ vậy.

Dụi hai mắt một lúc lâu vẫn không nhìn thấy lão Mã Bình, Viên Kỳ Hải đâm ra nghi ngờ thị lực của bản thân.

Quay đầu thử nhìn ngược về phía sau, mọi vật trong vòng ba mươi trượng vẫn được Viên Kỳ Hải trông thấy rất rõ ràng, chứng tỏ thị lực của Viên Kỳ Hải vẫn chưa suy giảm.

Viên Kỳ Hải lại quay nhìn vào khu rừng. Khu rừng vẫn tồn tại, vẫn có sơn lam chướng khí vây phủ. Duy chỉ có Mã Bình là biến mất. Điều này minh chứng rằng giọng nói kia của Tiểu Hà cô nương là có thật và việc Mã Bình chợt tan biến vào hư không chỉ sau một lượt xoay người cũng là có thật.

Vậy, tại khu rừng này việc có bố trí một trận thế kỳ môn cũng là có thật ư ? Và trận thế này có uy lực che mờ thị giác của ta cũng là có thật sao ?

Nghi nghi hoặc hoặc, sau hơn một canh giờ chờ đợi, Viên Kỳ Hải vì muốn tìm hiểu thực hư liền dịch chân đi vào khu rừng, bất chấp sự cảnh báo trước đó của Mã Bình đã căn dặn.

Hồi 22

**Ỗ TÀI CAO SA VÀO TRẬN THỂ
THẤU HUYỀN VI TÂM TÍNH ĐỔI THAY**

Tâm trí quay cuồng, đất trời nghiêng ngả, Viên Kỳ Hải chỉ kịp nhận những cảm giác như thế này bỗng dồn dập ủa đến rồi thôi.

Ngay sau đó, Viên Kỳ Hải không còn hay biết gì nữa. Cả một màn đêm đen dày đặc liền phủ chụp lấy toàn thân và phủ chụp luôn thị giác của Viên Kỳ Hải, rồi không còn gì nữa.

Mơ mơ màng màng, Viên Kỳ Hải kêu lên:

- Quả là lợi hại ! Ta nguy mất !...

Có lẽ do Viên Kỳ Hải cứ luôn duy trì mãi ý tưởng này, nên khi bị đánh thức, Viên Kỳ Hải vẫn nghe được câu nói này do chính bản thân tự nói ra:

- Quả là lợi hại.

Một âm thanh quen thuộc chợt vang lên, làm cho Viên Kỳ Hải phải bừng tỉnh:

- Đến bây giờ người mới biết ư, tiểu tử ? Ta đã căn dặn người như thế nào ? Tại sao người lại cố tình lao vào chỗ chết?

Mở bừng mắt ra, cảm nhận đầu tiên của Viên Kỳ Hải là một không gian sáng lòa, không còn là đêm đen dày đặc nữa.

Tiếp đó là ba gương mặt: một quen thuộc, một lạ và một đẹp tuyệt trần.

Không cần người dẫn kiến, Viên Kỳ Hải cũng thừa năng lực để đoán ra những gương mặt đó là của những ai. Viên Kỳ Hải vừa ngời lên vừa ấp úng lên tiếng:

- Mã tiền bối, Tam tiền bối. Tiểu Hà cô nương ! Sao tại hạ lại ở đây? Có phải là ...

Trong khi vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần kia cố giấu nụ cười bằng cách quay đầu nhìn sang phía khác thì vị lão nhân xa lạ kia chợt lên tiếng chỉnh lại lời nói của Viên Kỳ Hải :

- Đại danh của lão phu là Vũ Văn, chứ không phải là Tam. Tiểu tử người tuy có nghi biểu bất phàm nhưng phần bướng bỉnh lại vượt trội. Nếu người không thay đổi tâm tính thì lão phu e rằng người khó lòng tiếp thu tuyệt học là một phần của sự thỏa thuận.

Viên Kỳ Hải sau khi bình tâm lại vẫn nói:

- Tính khí của văn bối vốn là thiên phú, dù có muốn văn bối vị tất đã đổi được. Và lại tính khí như thế nào đâu có liên quan đến việc tiếp thụ được chân truyền hay không ?

Mã Bình nghe Viên Kỳ Hải nói mà bối rối. Tiểu Hà cô nương thì biến sắc hoa dung còn Vũ Văn lão Tam thì thần sắc đến tái xanh mặt mày.

Trước cái nhìn hàm ý cầu tình của lão Mã Bình, Vũ Văn lão Tam phải dẫn lẩm mới nói được một câu và là một câu hăm dọa:

- Hừ ! Chỉ trong ba ngày là bỏ thôi, tiểu tử !

Lén giấu tiếng thở phào nhẹ nhõm, Mã Bình bỗng hỏi Viên Kỳ Hải :

- Bằng mọi giá người phải tiếp thọ hết chân truyền của lão Vu Văn. Người có còn nhớ sự thỏa thuận giữa người và bọn ta không ?

Viên Kỳ Hải tự tin mỉm cười :

- Vãn bối vẫn nhớ. Tiền bối cứ yên tâm.

Mã Bình lại hỏi:

- Thạch Phong Thành Chi Thước được người giấu ở đâu ?

- Tiền bối muốn biết để làm gì ?

Viên Kỳ Hải thoáng lo ngại khi nghe Mã Bình giải thích:

- Vì người phải lưu lại đây ít lắm là nửa năm, ta sẽ thay người đi lấy Thạch Phong Thành Chi Thước rồi đem về đây cho người.

- Nửa năm ư ? Có cần lâu đến thế không tiền bối ?

Hỏi là Viên Kỳ Hải hỏi cả hai, nên Vũ Văn lão Tam phải xen vào:

- Thời gian nửa năm mà lâu sao tiểu tử ? Trong khi lão phu phải mất mười lăm năm mới tạm gọi là thấu triệt. Người nghĩ sao ?

Không tin vào điều này, Viên Kỳ Hải bảo:

- Vị tất vãn bối phải cần đến nửa năm. Mọi người cứ chờ mà xem.

Lần thứ hai, sự bướng bỉnh của Viên Kỳ Hải phải làm cho Vũ Văn lão Tam phải tức giận.

Nhưng nhanh miệng hơn, Mã Bình bảo:

- Ta không cần biết là bao lâu. Việc trước mắt là ta phải thay người đi lấy Thạch Phong Thành Chi Thước đem về đây. Người nói đi !

Viên Kỳ Hải lắc đầu từ chối:

- Chờ khi vãn bối xong việc ở đây, vãn bối sẽ tự đi lấy. Trong khi thỏa thuận, chúng ta không ai nêu ra điều kiện này.

Đến lượt Mã Bình tức giận:

- Người không muốn mọi việc mau chóng thành tựu ư ? Việc gì người phải phí thời gian để cứ đi đi lại lại thế này ?

Viên Kỳ Hải vẫn khẳng khái:

- Vãn bối mới là người nôn nóng đi vào Thạch Phong Thành nhất, tiền bối dù có nói thế nào cũng vậy thôi.

Thấy Mã Bình há miệng định nói thêm, Viên Kỳ Hải đưa tay lên ngăn lại:

- Bản tánh của vãn bối thế nào có lẽ tiền bối hãy còn nhớ. Xin tiền bối đừng gây khó khăn cho vãn bối.

Hậm hực đứng dậy, Mã Bình bảo:

- Dây vào người quả không dễ chút nào. Chờ khi người hoàn tất sự thỏa thuận, ta sẽ tính với người sau ! Hừ !

Quay sang Vũ Văn lão Tam, Mã Bình thở ra và nói:

- Đây là tâm nguyện của bọn ta, có cả sinh mạng của lão Đại và lão Tứ nữa. Ta mong lão Tam người nên nhẫn nại vậy. Nửa năm nữa ...

Vũ Văn lão Tam nói chặn lại:

- Không phải là nửa năm đâu. Lão Nhị ba ngày sau hãy quay lại. Lúc đó bọn ta mới biết là tâm nguyện có cơ thành tựu hay không!

Hiểu Vũ Văn lão Tam chưa tin tưởng lắm vào Viên Kỳ Hải nên vẫn giữ nguyên thời gian đã nói là ba ngày, Mã Bình chợt hỏi:

- Giả như không được thì sao ? Chẳng lẽ bao tâm huyết của ta, của lão Đại và lão Tứ biến thành công dã tràng cả sao ?

Liếc nhìn qua Viên Kỳ Hải, Vũ Văn lão Tam rít lên:

- Đến lúc đó ta có cách làm cho lão Đại và lão Tứ được ngậm cười nơi chín suối. Thôi, đủ rồi, lão Nhị đi đi. Hà nhi ! Đưa Nhị bá bá xuất trận. Còn tiểu tử, theo ta.

Đi theo Vũ Văn lão Tam, Viên Kỳ Hải lấy làm nghi hoặc khi nhận ra lão Vũ Văn đi vào một tịnh phòng hoàn toàn đóng kín, không có lấy một tia sáng.

Không ! Không phải là không có những tia sáng. Chúng tuy có nhưng khó có thể gọi là những tia sáng. Vì trên trần phòng và trên cả bốn bức vách có nhiều lỗ thủng li ti đó gộp lại, căn tịnh phòng cũng không hoàn toàn tối hẳn và cũng không phải chan hòa ánh sáng. Căn phòng được rọi sáng mờ mờ, đủ cho Viên Kỳ Hải và Vũ Văn lão Tam nhìn thấy từng động thái cử chỉ của nhau.

Chờ cho Viên Kỳ Hải quan sát xong khắp lượt, lão Vũ Văn đột nhiên hỏi:

- Tiểu tử ! Những điểm sáng này được ta bố trí theo hình tượng thiên văn của các tinh tú. Người thử chỉ cho ta phương nào là phương Bắc.

Những tường lão Vũ Văn đưa vào nơi này là để truyền thụ võ học, không ngờ lão lại hỏi câu này, Viên Kỳ Hải tuy có bất ngờ nhưng vẫn đưa tay chỉ vào Bắc Đẩu tinh và đáp lại:

- Như tiền bối bảo, đây là những tinh tú thường xuất hiện trên bầu trời đêm thì phương Bắc là phương này. Có đúng không tiền bối?

Vũ Văn lão Tam vừa mai mĩ vừa đưa tay ấn vào một cái chốt ngàm nằm khuất bên trong một bức vách, gần với chỗ đứng của lão:

- Người đừng nên tự phụ vội. Hãy xem đây.

Theo cửa động của Vũ Văn lão Tam, trần phòng và bốn bức vách bỗng chuyển dịch làm cho những điểm sáng li ti thay thế cho các vì tinh tú cũng thay đổi.

Đoạn lão hỏi:

- Phương Bắc đâu ?

Dù không hiểu cuối cùng lão Vũ Văn muốn gì, Viên Kỳ Hải quyết không để lão chê cười là quá tự phụ. Viên Kỳ Hải quan sát một lúc và đặc ý nói lên:

- Bắc Đẩu tinh đã di chuyển đến chỗ này ! Đó chính là phương Bắc.

Không nói không rằng, Vũ Văn lão Tam lại có một động tác như trước để chuyển rời vị trí của các điểm sáng. Sau đó lão mới hỏi:

- Phương Bắc hiện giờ là ở đâu ?

Lần này do không tìm thấy vị trí của Bắc Đẩu tinh nên Viên Kỳ Hải không sao đáp lại được.

Cái cười mai mĩ vẫn xuất hiện trên đôi môi của lão Vũ Văn khi lão lại chuyển dời một lần nữa.

Một lần, hai lần rồi mười lần, Viên Kỳ Hải không những không chỉ ra được Bắc phương mà còn bị hoa cả mắt do những điểm sáng li ti cứ di chuyển không ngớt.

Cuối cùng lão cười lớn:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Ta đã ngờ trước rồi mà. Người không tiếp nhận nổi chân truyền của Vũ Văn Như Hóa này đâu. Người còn bướng bỉnh và tự phụ nữa thôi, tiểu tử ?

Viên Kỳ Hải phải thở ra hít vào ít lắm là ba lượt mới giữ được bình tâm trước lời lẽ ngông cuồng ngạo mạn của lão Vũ Văn Như Hóa.

Khi đã hoàn toàn bình tâm, Viên Kỳ Hải bỗng hỏi:

- Thật ra tiền bối muốn gì ở vãn bối ?

- Thật ra tiền bối muốn gì ở vãn bối ?

Thản nhiên, Vũ Văn Như Hóa đáp lại:

- Ta muốn gì ư ? Muốn hoàn thành phần thỏa thuận giữa lão Mã và người. Đồng thời ta cũng muốn minh chứng cho lão Mã thấy rằng lão chỉ phí công vô ích mà thôi.

Đưa tay lên ngăn lại, Viên Kỳ Hải hỏi:

- Vãn bối hiểu ý của tiền bối rồi. Mã tiền bối đã đưa vãn bối đến đây là để tiếp nhận chân truyền của tiền bối, đúng không?

- Đúng ! Và ...

- Khoan đã ! Vãn bối chưa hỏi xong.

Đưa tay chỉ ra xung quanh, Viên Kỳ Hải lại hỏi:

- Đây là chuyện gì ? Có quan hệ như thế nào với phần chân truyền của tiền bối mà vãn bối phải tiếp nhận không?

Lộ vẻ ngạc nhiên, Vũ Văn Như Hóa kêu lên:

- Người hỏi gì lạ vậy ? Lão Mã chưa giải thích cho người sao ?

Viên Kỳ Hải kinh ngạc:

- Giải thích về chuyện gì ?

- Về việc tại sao người phải đến đây ?

Viên Kỳ Hải khẽ nhăn mặt:

- Không phải là để tiếp nhận một công phu gì đó của tiền bối sao ?

- Vậy thì đúng rồi, sao người lại hỏi như người không hề biết gì ?

- Biết ? Biết cái gì ?

Vũ Văn Như Hóa bỗng nổi đóa lên:

- Là ta hỏi người hay người hỏi ta ? Nếu không phải lão Mã đem cái chết của lão Đại và lão Tứ buộc ta phải truyền thuật Kỳ Hoàng cho người, ta đã tổng cổ người đi từ lâu rồi.

Viên Kỳ Hải ngơ ngác:

- Kỳ Hoàng thuật ? Là thuật gì ? Không phải là công phu võ học sao ?

Đến lượt lão Vũ Văn Như Hóa hoang mang:

- Người không biết mục đích của chuyến đi này là gì thật sao ?

Viên Kỳ Hải sau một lúc ngơ ngác mới mơ hồ đoán được:

- Hóa ra phần công phu mà vãn bối phải tiếp nhận ở tiền bối chính là thuật Kỳ Hoàng chứ không phải công phu võ học ?

Lộ vẻ ngán ngẩm, lão Vũ Văn đáp:

- Đương nhiên rồi ! Đáng lý người phải biết trước khi đặt chân đến đây mới phải.

Như không biết đến lời trách khéo của lão, Viên Kỳ Hải vẫn hỏi tiếp:

- Tiền bối có thể giải thích là tại sao vãn bối phải học Kỳ Hoàng thuật không? Có cần lắm không tiền bối?

Lão Vũ Văn tuy quá chán ngán đến phải buông người ngồi phịch xuống nền phòng nhưng lão vẫn giải thích bằng cách hỏi ngược lại:

- Người có muốn đi vào Thạch Phong Thành không, tiểu tử ?

Viên Kỳ Hải cũng ngồi xuống đối diện với lão và đáp:

- Đương nhiên là có rồi. Sao ?

- Người có biết tại sao từ Cổ Thành lại đổi thành Thạch Phong Thành rồi là Tử Thành không?

- Vì có quái phong xuất hiện mỗi khi có bất kỳ một sinh linh nào tự tiện xâm nhập vào Cổ Thành.

- Tại sao lại có sự xuất hiện của quái phong ?

Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Điều này thì văn bối không biết. Tiên bối có biết tại sao không?

- Là do Kỳ môn trận thế tạo ra, hiểu chưa tiểu tử ?

Vỡ lẽ, Viên Kỳ Hải à lên:

- Hóa ra văn bối phải học Kỳ Hoàng thuật là vì nguyên nhân này.

Vũ Văn Như Hóa nhếch môi châm chọc:

- Đến bây giờ người mới hiểu ư ?

Không dễ gì để lão khích nộ như lúc này, Viên Kỳ Hải lại đưa tay chỉ quanh phòng:

- Và đây là những gì văn bối cần phải học ?

Vũ Văn Như Hóa cười lớn:

- Chưa hết đâu, tiểu tử ! Kỳ Hoàng thuật gồm có nhiều thiên như: Thiên văn, đấu số, kỳ môn, độn giáp, trụ nhan, dị dung ... Người tưởng có chừng này thôi sao ?

Mặc cho lão Vũ Văn Như Hóa tha hồ châm chọc, Viên Kỳ Hải do đã có định ý bèn hỏi tiếp:

- Vậy đến bao giờ tiên bối mới truyền Kỳ Hoàng thuật cho văn bối?

Vũ Văn Như Hóa kêu lên:

- Còn bao giờ nữa ? Không phải là ta đang thử truyền dạy cho người đấy sao ?

Viên Kỳ Hải lại hỏi:

- Tiên bối đã truyền chưa ?

Lão đáp:

- Chưa ! Sao ?

Viên Kỳ Hải cười nhẹ:

- Truyền thì tiên bối chưa truyền. Vậy hà cớ gì tiên bối cứ dịch chuyển một ít rồi lại hỏi văn bối phương Bắc đâu ? Văn bối chưa học hỏi được gì thì việc không đáp được đâu có gì là lạ ? Tiên bối cười chê văn bối như vậy có phải là quá sớm không?

Giương mắt nhìn chòng chọc vào Viên Kỳ Hải, Vũ Văn Như Hóa nói như dẫn giọng:

- Ý của người khỏi hỏi vòng vo là muốn chê ngược lại ta ? Được, ta sẽ truyền và người sẽ phải ân hận về những gì người vừa nói ! Nghe đây !

Lão đứng dậy và bắt đầu nói huyền thiên về thiên văn đầu số cho Viên Kỳ Hải nghe. Vừa nói lão vừa dùng tay chỉ vào từng điểm sáng và từng cụm những điểm sáng một.

Khi đã biết thuật Kỳ Hoàng là cần yếu cho việc xâm nhập Thạch Phong Thành, Viên Kỳ Hải nào dám lơ là, bỏ qua bất kỳ lời nói nào của lão Vũ Văn.

Viên Kỳ Hải gần như là gác bỏ hoàn toàn tạp niệm để nghe đến nhập tâm những gì Vũ Văn Như Hóa đang nói.

Nói luôn một lúc đến hai canh giờ, vừa dứt tiếng, lão Vũ Văn liền hỏi:

- Người nghe và hiểu được bao nhiêu phần ?

Không đáp, Viên Kỳ Hải cứ đưa mắt nhìn chăm chăm vào các điểm sáng như muốn khắc cốt ghi tâm những vị trí của chúng.

Sau đó, Viên Kỳ Hải nhắm mắt lại trước ánh mắt nhìn cười cợt và nụ cười nửa miệng chế giễu của lão Vũ Văn.

Một lúc lâu, lão Vũ Văn không nghe Viên Kỳ Hải đáp lời bèn lập lại:

- Người đã hiểu được bao nhiêu phần, tiểu tử ? Hay những gì người nghe từ tai này đã qua tai kia và bay mất ?

Mở mắt ra, Viên Kỳ Hải mỉm cười:

- Văn bối cũng không biết là còn nhớ được bao nhiêu phần, tiền bối hãy thử hỏi để kiểm nghiệm lại xem.

Thoáng hồ nghi, Vũ Văn Như Hóa không tin rằng Viên Kỳ Hải lại là một kỳ nam tử hiếm thấy. Lão thử dịch chuyển các điểm sáng và hỏi:

- Bắc vị ?

Viên Kỳ Hải tự tin chỉ về mé tả.

Vũ Văn Như Hóa lẳng lặng không nói gì, kể cả lúc lão vừa điều động cho các điểm sáng chuyển dời.

Cũng một cung cách như lão, Viên Kỳ Hải chờ khi các điểm sáng dừng lại liền chỉ tay vào một phương vị, hàm ý đó là vị trí lúc này của Bắc phương.

Cả hai lập đi lập lại như thế trên mười lần.

Sau cùng, không một lời khen hoặc chê, Vũ Văn Như Hóa đột ngột bảo:

- Vũ trụ tuần hoàn từ vô cực đến vô cực và sinh linh. Vô cực lưỡng nghi, lưỡng nghi gồm âm dương tương tác lẫn tương khắc. Âm dương sáng tối, thiện ác, sống chết là đạo lý bất di bất dịch để hình thành vũ trụ và vạn vật. Trong nội tại con người cũng có âm dương như vũ trụ. Nếu vũ trụ có ngũ hành, con người có ngũ tạng. Lục nạp là lục phủ. Đạo tuần hoàn này cũng là nguyên lý để kiến tạo nên các trận đồ. Để hiểu được trận đồ, ngoài mạch tượng thiên văn dựa theo sự chuyển dịch của các tinh tú, người còn biết rõ về âm dương sinh khắc trong nội tạng con người.

Bằng một lần điều động cơ quan, Vũ Văn Như Hóa vừa đưa tay chỉ vào một bức họa nhân đồ mới xuất hiện trên một bức vách vừa huyền thuyên giải thích về âm dương sinh khắc cho Viên Kỳ Hải nghe.

Vũ Văn Như Hóa tuy không thể đoán được là Viên Kỳ Hải đang nghe lão giải thích hay đang mãi mê suy nghĩ về điều gì, nhưng lão đã bắt đầu có cái nhìn khác đi về Viên Kỳ Hải.

Do đó, dù lão đã dứt lời từ lâu nhưng Viên Kỳ Hải vẫn cứ ngồi im như một pho tượng.

Viên Kỳ Hải đang ngồi nhìn chăm chăm vào bức họa nhân đồ có đầy đủ chi tiết như đang trầm nghĩ một điều gì đó rất hệ trọng.

Không còn cười cợt cũng không lên tiếng mỉa mai, Vũ Văn Như Hóa lẳng lẳng bỏ đi để lại một mình Viên Kỳ Hải đang đắm chìm vào những suy tư không biết đến bao giờ mới chấm dứt.

Lâu thật lâu, lúc quay trở lại, Vũ Văn Như Hóa thoáng bàng hoàng vì thấy Viên Kỳ Hải vẫn ngồi nguyên tư thế ban đầu. Chỉ có một điểm khác duy nhất là Viên Kỳ Hải không còn mở mắt nhìn vào bức họa nhân đồ nữa.

Có lẽ lão Vũ Văn đã nói điều gì đó với Tiểu Hà cô nương nên đứng ngay sau lưng lão bây giờ chính là nàng ta.

Tiểu Hà cô nương khẽ lên tiếng:

- Phụ thân ! Hắn đang làm gì vậy ?

Sợ những âm thanh này dù nhỏ sẽ làm kinh động đến Viên Kỳ Hải và làm cho phân tâm, Vũ Văn Như Hóa chợt đưa tay lên miệng:

- Suyt ! Nếu ta đoán không lầm thì tiểu tử này chính là một kỳ nam tử thứ hai mà ta bấy lâu này luôn tìm kiếm.

- Hắn mà là kỳ nam tử được sao, phụ thân ? Người thứ nhất phụ thân đã gặp là nhân vật nào ?

Vũ Văn Như Hóa chưa kịp đáp thì Viên Kỳ Hải lúc đó vừa mới choàng tỉnh đã lên tiếng:

- Vũ Văn tiên bối đã quá khen rồi. Ba chữ kỳ nam tử tại hạ không dám nhận. Hà, chỉ có hai chữ âm dương thôi, tại hạ càng suy nghĩ càng cảm thấy mông lung mờ mịt như đang đứng trước một đại dương bao la.

Vũ Văn Như Hóa kinh ngạc:

- Người đã suy nghĩ được những gì ? Khẩu khí của người dường như đã thay đổi ?

Viên Kỳ Hải cười gượng gạo:

- Do trước đây vẫn bối quá ấu trĩ nên có phần ngạo mạn. Mong tiền bối xá tội cho.

- Người chưa đáp lại câu hỏi của ta. Đợi khi người nói xong ta mới biết là có nên tha thứ cho người hay không.

Tuy lời lẽ của lão Vũ Văn là như vậy, nhưng giọng điệu của lão đã phần nào dịu nhẹ, khiến Tiểu Hà cô nương do quá biết rõ tâm lý của phụ thân cũng phải tròn mắt vì kinh ngạc.

Sau đó hơn một canh giờ Viên Kỳ Hải nói không ngừng nghỉ, Vũ Văn Như Hóa càng nghe càng thấy rúng động khắp châu thân. Nên khi Viên Kỳ Hải vừa dứt lời, lão Vũ Văn hồi hải hỏi:

- Là người đã biết từ trước ư ? Do ai nói cho người nghe ?

Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Đây là lần đầu tiên văn bối mới nghe nói đến thuật Kỳ Hoàng. Tiền bối sao lại hỏi như vậy ?

- Nếu là lần đầu tiên được nghe thì dựa vào đâu chỉ trong vài canh giờ người lại thấu triệt đến vậy?

Viên Kỳ Hải giải thích như trí hiểu:

- Chuyện này đâu có gì là khó, tiền bối? Do trong nội tại con người cũng có âm dương, văn bối chỉ cần dựa vào nội công tâm pháp, dựa vào cách vận hành chân khí, so sánh với y đạo trong Độc Y Kinh của Quỷ Y Tử tiền bối, và luận theo kinh mạch trên bức họa nhân đồ kia. Tất cả đã giúp cho văn bối tỉnh ngộ được nhiều điều.

Đứng lặng người nhìn Viên Kỳ Hải một lúc lâu, Vũ Văn Như Hóa sau đó mới buông nhẹ một câu:

- Người thứ hai đi được vào Thạch Phong Thành chắc hẳn phải là người rồi ! Hà nhi, hãy đưa Viên thiếu hiệp đi dùng bữa đi. Việc truyền thụ ngày mai sẽ tiếp tục.